

MURAD MURADOV

BAL KÖPÜYÜ

**”Müəllim” nəşriyyatı
Bakı – 2018**

Redaktor: Məmməd Qədir

Korrektor: Hilal Orucov

Murad Muradov. BAL KÖPÜYÜ. Bakı: “Müəllim” nəşriyyatı,
2018, 92 səh.

ISBN 978-9952-435-78-8

© Murad Muradov, 2018

Söz Allahın göydən endirib bizə əmanət etdiyi ən müqəddəs varlıqlardan biridir.

Söz həyatdı, söz ölümdü!

Söz döyüşdü, söz barışdı!

Söz qılıncdı, yaralayar, söz məlhəmdi , şəfa verər!

Söz heç nədə hər şeydi, söz yoxda vardı!

Göydən enmiş sözün tərifinə yer adamının gücü çatmaz.

Zaman-zaman söz memarlarımız Allahdan əmanət olunmuş sözü göylərə ucaltmış, Tanrı məqamına qaldırmış, yerə enməyə qoymamışlar. Onu ovxarlı, iti saxlamagı bacarmışlar.

Ona görə də ən qatı savaşırlar sözlə söndürülmüş, qılınc kəsməyəni söz kəsmişdir.

Söz hər dövrün, tarixin, xalqın, millətin mənəvi şəklini çəkmiş, zaman üzərindən keçirərək hər birimizin, gələcəyin görə bilməsi üçün daş kitabələr kimi sərgilənmişdir.

Sözün Nizamisi, Füzulisi, Homeri, Markesi. Dostoyevskisi, Aytmatovu olan qlobal ədəbi məkanda nə yazasan ki, söz utanmasın, müqəddəsliyinə xələl gəlməsin, urvatdan düşməsin. Bir misra üzü gülsün, anası aglamasın!

Bir çox dəyərlərin devalvasiyaya uğradığı, sözün dəyərdən düşdüyü, alanından satanı çox olan söz bazarına hansı sözü və hansı qiyafədə çıxarasan ki,alıcısı olsun, həm də müqəddəsliyinə xələl gəlməsin ?!

Bu mənada hal-hazırkı zaman kəsiyində oxuculara, söz

alıcılarına söz satmaq olduqca çətin görünə bilər...

Lakin həyat davam edir. Ədəbiyyat yaranır, inkişaf edir, şaxələnir. Hər yaradıcı insan öz istedadının sözlə yaradılmış məhsulunu təqdim edir...

Həmin Allahdan əmanət edilmiş sözdən yaranmış istedad məhsulundan birini də biz oxuculara gənc və istedadlı yazarımız Murad Muradov “Bal köpüyü” adlı əsəri ilə təqdim edir.

Bir ailənin faciəsi və bu faciə fonunda insan psixologiyasının təlatümləri, həyatın çək-çevirləri və sevgi hissənin hər şeyin fəvqündə dayanaraq xilaskara çevrilməsi lirik və özünəməxsus bir dillə təqdim edilir.

Müəllif süjet xəttini qurarkən hadisələrin dramatikliyinə xüsusi diqqət yetirmiş, oxucunu öz ardınca apararaq öz maraq dairəsində və gərginlikdə saxlamaq üçün müxtəlif ədəbi priyomlardan istifadə etmiş və zənnimizcə diqqətəlayiq lirik-psixoloji bir əsər yaratmağa nail olmuş, qoca sözün üzünü bir anlıq da olsa güldürə bilmişdir.

İnanıram ki, gənc nasir Murad Muradovun “Bal köpüyü” geniş oxucu kütləsinin şirin təamına çevriləcək, və onlar üçün faydalı olacaqdır.

Müəllifə uğurlu yol arzulayır və onun ədəbiyyatımıza yeni-yeni yaradıcılıq nümunələri ilə töhfələr verəcəyinə inanıram.

MƏMMƏD QƏDİR

Azərbaycan Yazıçılar Birliyinin üzvü

“Qızıl söz “ və “Qızıl qələm” media mükafatları laureatı

*Bir insan pulunu itirmişsə heçnə itirməmişdir deməkdir.
Sağlamlığını itirmişsə həyatının yarısını itirmiş deməkdir.
Amma ümidini itirmişsə hər şeyini itirmiş deməkdir...*

KONFUTSİ

FƏDAKARLIQ

YÜZ İLLƏRDİR BELƏ DEYİRLƏR: “FƏDAKLIQ
ETMƏDƏN ZƏFƏR QAZANMAQ OLMAZ...”

Öz şəxsi mənafeyini ümumi işə və ya başqalarının işinə fəda etməyə, həsr etməyə, bu uğurda fədakarcasına çalışmağa, canını və enerjisini qoymağa, səy göstərməyə fədakarlıq deyilir.

Bütün sadalananları etməyə gücü çatan şəxs fədakar insan adlanır.

Fədakar insan adətən gördüyü işə görə heç bir təmənnə və qarşılıq istəməz.

Çünki o bunu Allah rızası üçün etmişdir.

Allah da belə bəndələrini sevər, onları mükafatlandırır.

Başqasını özündən üstün bildinsə, onun işini öz işindən əvvələ saldinsa, ona lazım olan qüvvəti və dəstəyi verdinsə, demək ki, fədakarlıq etmişən.

Mövlanə demişkən: “Bir şam öz işığından başqa şama verməklə heçnə itirməz”.

Hazırsansa başlayaq...

BİR

Gərək ki, bazar ertəsi idi.

Gecədən yağan yağış da kəsmişdi.

Baxmayaraq ki , yay fəslinin ilk həftəsi təzəcə öz işinə başlamışdı, iki gün olardı ki, hava anidən soyumuşdu.

Bu gün yaşadığı, adətən səssiz məhəlləsində, qulağına yad olan yük avtomobilinin ağır yükdən, bir azda köhnə olmasından dolayı çıxardığı qulağı cırmaqlayan və sürücüyə ünvanlanan:

– Yavaş, bir azda yaxına ver, ver, stop, stop ...səsləri onu narahat etmiş ,onsuz da narahat və qısa yuxusunun tən ortasından oyatmışdı.

Olayı anlamaq üçün yatdığı yerdən qalxıb və nəyin baş verdiyi ilə tanış olmaq məqsədi ilə özünü qapıdan çölə atmışdı.

Yol üstü, qapıdan bir az aralı əkilmiş tut ağacının budaqları arasından boylanıb, olanları izləyə- izləyə bir neçə tut da dərib ağzına atdı.

– Əla, əla... deyərək əl-qol hərəkətləri ilə danışan orta yaşlı, kök və ağ saçlı kişi çıxardığı xırıltılı səslə sürücüyə nəsə başa salmağa çalışırdı.

Kimsə məhəllədəki , sahibinin ölkədən getdiyinə görə tərک edərək boş qoyduğu köhnə, baxımsız evə köçürdü.

Kimin köçdüyünü, təzə gələn qonşunun kim olduğunu, nə baş verdiyini anlamaq üçün bir neçə addım da yaxına gedib daha aydın görmək istədi.

Bəli,düz anlamışdı, ona təzə qonşu gəlirdi nəhayət ki , uzun illərdən sonra...

Çox sevindi, amma bir az da əsəbi olmuşdu səsdən-küydən dolayı.

Yuxusuna haram qatmışdı təzə qonşu.

Bu qədər gurultu, səs-küy olmaz axı...

Səssizcə, heç kəsi narahat etmədən də bu işi görmək olardı axı!

Onlara tərəf gəldiyi zaman gördüyü mənzərə və orda olan insanlar sanki ona başqa cürə , yad planetdən gəlmişlər kimi göründü.

Yük avtomobilinin yanından hövlnak keçib göstəriş verən, kömək etməyə çalışan fəhlələri, sürücünü diqqətli olmağa çağıran gənc xanımın məlahətli səsi, görünüşü onu buzdan heykələ çevirdi.

Gördüyü hündür boylu, qara uzun saçlı, əynində rahat iş geyimli bu xanım onu illər öncəyə aparmışdı, tanıdığı birinə necə də çox bənzəyirdi.

Bu qədər bənzərlik, oxşarlıq inanılmaz idi.

Bu axı ola bilməz, o ölüb, onu məndən ölüm aldı... deyə-deyə dilini ,dodağını gəmirib ,yumruqları ilə sezilmədən dizlərini döyüb qəribə səslər çıxarmağa, hərəkətlər etməyə başladı.

O xanım da bunu görmüşdü, heyrət və təəccüb içində ona baxırdı.

Amma işinə davam etməliydi.

Dərhal yanında olan Teyyub kişiyyə yaxınlaşıb:

– O kimdi, niyə belə edir? – deyib təəccüblə soruşdu.

Teyyub kişi astadan gülüb göz vuraraq:

– Qonşundu, qorxma, dəli olsa da yaxşı adamdı!

– Heç kəslə işi olmaz, tək yaşayır o evdə.

– Qərib, ağır adamdı, qızım, ondan sənə ziyan gəlməz, özün görəcəksən...

– Kəndin dəlisi olsa da, hamı onu çox istəyir, Amma, qızım, onun vaxtları olub ki... uzun söhbətdi, nə vaxtsa danışaram. Gəl biz indi işimizə baxaq.

Bu yük, avadanlıq boşalmalı və yerləşdirilməlidir.

Qız soyuq, qorxu və maraq dolu baxışlarla “hə, düzdü” - deyib bir daha geriyyə çevrilib ona baxdı.

Və onun hələ də eyni qəribə hərəkətləri etdiyini gördü.

– “Allah- Allah, bir dəlimiz çatmırdı”!

İndi o da var, daha nə lazımдыkı,mənə,- deyib yenidən işə girişdi.

İKİ

Səhər saat səkkiz əllini göstərəndə Leyla artıq illərin yorğunluğunu, fəsilərin ağrı-acısını canına çəkmiş solğun rəngli köhnə ikimərtəbəli, yaşıl kol bitkilərinin yağışdan rəngi solmuş, bir tək skamyanın yerləşdiyi qəsəbə xəstəxanası önündə durub gördüklərini nəzərdən keçirərək:

– Burda çalışacam, - düşündü.

– Bu gün mənim ilk iş günümdü, düşünərək dodaqaltı mızıldanırdı.

Xəstəxananın daxili durumu, burda olan həkimlərlə tanışlıq ona olduqca maraqlı gəlirdi.

Dərman qoxusu ilə büsbütün hopdurulub doymuş, tibbi yazıların yapışdırıldığı şəkillərlə bəzənmiş divar, addımlayarkən insanı müşayiət edən, köhnə olsa da, amma yeni rənglənmiş döşəmənin çıxartdığı səsin aydın eşidildiyi dəhlizə, dibçəkdəki yamyaşıl güllər bir başqa hava qatırdı.

Leyla otaqların qapısında yazılmış həkim adlarını, peşələrini oxuyaraq baş həkimin otağını axtarırdı.

Və köhnə qapının cırıldayan səsi, dərhal da:

– Leyla, qızım, – deyə səslənən kişi səsi, günəş işığı almayan dəhlizdə tükürpədicə sükutu pozdu.

Əlli yaşlarında, hündür boylu, ağ saçlı, qalın bığları da ağarmış eynəkli bu şəxs baş həkim idi.

Əyninə geydiyi bir ölçü kiçik olan həkim xalata onu qərribə göstərirdi.

Leyla bir neçə addım ataraq, yaxınlaşıb salam verərək gülümsədi.

Baş həkim əli ilə ağızını tutub öskürərək:

– Buyur, qızım, keç içəri. Sən artıq bizim gənc, savadlı həkimimiz olmaqla barabər həm də qızımızsən! - dedi.

Xoş gəlmisən!

– Səni sıralarımızda görmək bizim üçün çox xoşdu, nə çətinliyin olsa, çəkinmə.

Mən də, kollektivimiz də əlimizdən gələni əsirgəməyəcəyik və hər bir işində arxa-dayaq olmağa çalışacağıq.

Leyla bu gözəl sözlərin qarşılığında “təşəkkür edirəm, Allah razı olsun”- deyərək otağa keçib bir kənarda münasib yer taparaq əyləşdi.

Baş həkim də öz yerində əyləşərək söhbətinin davamı olaraq:

– Leyla, iş otağın da hazırdı.

– Bilirsən, qızım, burda sənin kimi həkimə çox ehtiyacımız olur. Amma, qızım, bəri başdan deyim ki, bil. Burda yetərincə tibbi avadanlıq, tibbi cihazlar yoxdu. Təəssüf ki, ağır xəstələri istəsək də qəbul edə bilmirik. Vaxtında müvafiq müalicə ala bilmələri üçün dərhal şəhər mərkəzinə göndəririk. Səndən başqa burda iki həkim, üç tibb bacısı, bir də mən varam. Əmin ol ki, onlar da çox savadlı, peşəsinin vurğunu olan insanlardı. Ömürlərini səhiyyəyə, insanların sağlamlığının keşiyinə həsr etmiş bu insanları sən də sevəcəksən. Azad həkim yaşı xeyli olsa da stomotoloq kimi hələ də xəstələrinə xidmət edir. Hicran xanım böyük tibb bacısıdır. Və Qəmər xanım... O da orta yaşlı qadın həkimimizdi, bildiyin kimi ginekoloqdu. Sən də bu gündən bizim yeni həkim psixoterapevtimiz, amma əsasən terapevt kimi fəaliyyət göstərəcəksən. Amma bilmirəm ki, psixoterapevt kimi burda insanlar sənə müraciət edəcəkmik?

Terapevt olaraqsa canımızdan sorumlu şəxs olacağına çox əminəm.

Baş həkim gülümsəyərək kreslosunda arxaya çəkilib yerini birqədər də rahatladı.

Əllərini kök qarnında bir birinə kilidləyib:

– Qəsəbəmizin insanları xəstəliyə etinasız, həkimə bir az güvənsizdilər. “Heçnə olmaz əşi, keçib gedər...” deyib yaşayan insanlardı.

Bir az da ilk gündən yanlış anlama.

Özün zamanla hər şeyi görəcəksən.

Qarşılaşdığın insanlarla çalış ki, məsafəli davranasan.

Buranın insanları yeni gələni sınaq edər, o sınaqdan üzü ağ çıxanı başlarına tac edib bir ömür sevərək qulluğunda dururlar.

Buranın insanları kriminal verlişlərin bəzəyi olmağa bir balaca həvəslidi.

Yəqin ki, gəlməzdən öncə hər şeyi dərindən düşüüb daşınmısan, qızım!

Leyla qətiyyətli nəzərlərlə baş həkimə baxaraq cavab verdi:

– Sizi başa düşürəm, mən layiqincə öz peşəmi yerinə yetirmək, bacardıqca insanlara yardım etməyə, onların sağlamlıqlarının keşiyində durmağa gəlmişəm

– “Bu rayonda olanlar, keçənlər məni maraqlandırmır”!

Leyla hiss etdi ki, işlətdiyi bu cümlələr bir qədər sərt səsləndi.

Dərhal da ortalığa səmimiyyət qatmaq üçün təbəssümünü əsirgəmədi:

“– Bəli, həkim narahat olmayın, əlbəttə, mən gəlməzdən

öncə hər şeylə maraqlanmışam və qərarımı vermişəm.

Bir də Siz olandan sonra burda heç kəs xətrimə dəyə bilməz”.

Bax bu cümlə əsil yerinə düşmüşdü.

Baş həkimin də çox xoşuna gəldi.

Ucadan məmnunluqla gülüb:

– Bəli-bəli, qızım, düz deyirsən...- söylədi.

– Gəl, o zaman səni yeni iş otağınla tanış edək.

– İnanıram ki, çox bəyənəcəksən.

ÜÇ

Dan yeri ağarar ağarmaz sübh azanının əsrarəngiz səsi ilə qəsəbəyə sanki can, oyanış gəlirdi.

Bu gün onu zəngli saat yox, pəncərəsi önündə budaqdan-budağa qonaraq cəh-cəh vuran quşlar yuxudan oyatmışdı.

Axşam hava qaralarkən sönən, zəifləyən qəsəbə həyatının səhərləri bir başqa cür canlı olurdu.

Harasa tələsən insanlar...

Öz qapıları önündə xirda ticarətlə, göy-göyərtili satmaqla məşğul olan şəxslər...

Məktəbə tələsən uşaqlar ...qəsəbəni bir başqa cür gözəl göstərirdi, bir sözlə, qəsəbə arı pətəyi kimi qaynayırdı...

Leyla yorğun olsada çoxdan yeni evində oyanmışdı və işə getməyə hazırlaşdı.

Yeni evinə gəldiyindən üç gün keçsədə, evin işləri, əşyaların yerləşdirilməsi, səliqə-səhmanı bitib tükənmək bilmirdi.

Leyla hər şeyə ara verib, indi yalnız işə getməli olduğunu bilirdi.

Hələ bu işlərin tam yoluna düşməsi üçün ona bir neçə gün, bəlkə də ay lazım olacaqdı.

Yatağından qalxaraq pijamasını qatlayıb dolaba qoydu və iş geyimini geyindi.

Vanna otağına keçib əl-üzünü yudu və dişlərini fırçaladı.

İşlərə başı möhkəm qarışdığından özünə baxa bilmədiyinə görə saçlarını daramaq bir xeyli vaxtını aldı.

Sonra isə mətbəxə gəlib özünə dəmləli bir çay süzdü.

Birdən həyətdən gələn səs onu diksindirdi.

Həyətə boylananda ona elə gəldi ki, sanki həyətdə kimsə var.

Həyəcanla qorxa-qorxa:

– Kim var orda, kimsiz , Sizə kim lazımdı? – deyə səsləndi.

Cavab gəlməyincə bir az rahatladı, güman elədi ki, yəqin təklildən qulağına səs düşüb.

Qarıya doğru addımlayıb astadan qarını açıb həyətdə boylandı.

Gördüyü mənzərədən qışqıraraq şoka düşdü.

Yazıq qızın bədəni əsir, dili söz tutmurdu. Rəngi ağappaq olmuşdu.

Kəndin dəlisi deyilən adam daşın üstündə oturub asta səslə nəşə deyərək durmadan təkrar edirdi.

Leyla bir az özündə cəsərət tapıb dəlinin üstünə qışqıraraq:

– Çıx get mənim həyətimdən, sənə nə işin var, ay adam, burda? – dedi.

O isə durmadan əllərini oturduğu daşa vurub nəşə eyni sözü təkrar-təkrar deyirdi.

Leyla bu adamın nə dediyini, nə istədiyini anlamağa çalışdı, qulağı bu sözləri çaldı:

– Sən bizə xoş gəldin, sən bizə xoş gəldin, sən bizə xoş gəldin! – deyərək təkrarlanan cümlələr.

Leyla, – ey adam, sənə nə lazımdı, de və dərhal çıx həyətimdən, yoxsa polis çağıracam! – deyərək hədələdi.

Bu sözü eşidən kimi o susdu, bir anlıq aralığa süküt çökdü , zaman daşlaşdı elə bil.

Və anidən yerindən qalxıb iri addımlarla sürətlə həyətdən çıxdı.

Leyla gördüyü mənzərədən çox qorxmışdı.

Dərhal evə keçib qapını bərk-bərk örtüb pəncərədən həyətə boylandı.

Onun hələ də həyətdə olub olmamasını yoxladı.

Az sonra həqiqətən də adamın getdiyinə əmin oldu.

Gödəkçəsini geyinib, əl çantasını və telefonunu götürüb asta-asta evdən çıxıb qapını da səs eşidilməsin deyə yavaşca örtüb kilidlədi.

Həyəcanlı yerişlə məhəllədən işə doğru getməyə başladı, ürəyi uçunurdu.

Məhəllənin daşlı yollarında tez-tez geri çevrilib arxasınca kiminsə gəlib gəlmədiyini yoxlayırdı.

Yaşadığı bu olay onu həqiqətən də çox, çox qorxutmuşdu.

Xəstəxananın həyətinə daxil olub dərindən nəfəs alıb, gözlərini bir neçə saniyəlik yumub sakitləşməyə çalışdı.

Dərhal baş həkimin otağına daxil olub salamlayıb sözə başladı:

– Ramiz doktor, çox qorxdum, mənə kömək edin, başıma iş gəlib...

Leylanın həyəcanı baş həkimə də sirayət etdi:

– Gəl otur, Leyla qızım, sakitləş! – dedi, nə olub sənə, rəngin ağappaqdı.

– O, o adam, kəndin dəlisi dediyiniz, həyətimə qədər gəlib oturmuşdu.

– Çox xahiş edirəm, kömək edin!

– Mən tək yaşayıram, ilk gündən belə bir adamla rastlaşmışam.

– Nəsə kömək edin, yardımınız lazımdı.

– Sakitləş, qızım, qorxma və məni dinlə:

– İnan, qızım sən o adamı tanımırsan.

– O əsla nə oğru, nə manyak, nə də tək qadına nəşə edəcək qədər axmaq deyil, hələ üstəlik şərəfsizlik ona tamamilə yaddır.

– Bax, özün görəcəksən, səni onunla tanış edəcəm.

İşdən evə səni mən özüm aparacam, qızım, sakitləş, sakitləş, özünü ələ al!

Leyla baş həkimin təskinləşdirici sözlərinə inansa da, icindəki qorxu hissi hələ də keçmirdi.

Baş həkimdən icazə alıb masanın üstündəki bardağdan su süzüb, əlləri əsə- əsə içdi.

Artıq iş günü bitirdi.

Leyla otağında son qeydləri aparırdı.

Birdən qapının döyülməsinə diksinib başın qapıya tərəf çevirdi.

Qapını döyən baş həkim idi:

– Qızım, işini yekunlaşdırdınsa, gedək səni ötürüm, səni onunla da tanış edim.

Leyla qorxa-qorxa:

– Hə-hə, çox xahiş edirəm, kömək edin!

Az sonra onlar söhbət edə-edə məhəlləyə çatırdılar.

Səhər onu qorxudan adam birdən önlərində peyda oldu.

Hər üçü dayandılar, o salam verib qərribə hərəkətlərlə başını qaşıyırdı.

Leyla ehtiyat edərək baş həkimin arxasında duraraq onun çiyinləri üzərindən olub-bitənləri izləyirdi.

Ramiz həkim vəziyyəti gərginləşdirməmək üçün dərhal sözə başladı:

– Sən bu gün yaxşı hərəkət etməmisən, oğlum.

– Qonşun Leyla xanımı çox qorxutmusan.

O isə bu sözləri eşidib dönüb getməyə başladı, bir neçə addım gedib dayandı, geri dönüb:

– Bağışla, bağışla, bağışla, daha etmərəm, mən pis deyiləm, mən yaxşı olacam, yaxşı olacam...sözlərini təkrar-təkrar deyərək başını aşağı saldı.

Leyla qorxa-qorxa da olsa özündə cəsarət tapıb danışdı:

– Səni bağışladım, amma daha bir də belə etmə, yoxsa...

– Yox-yox, daha yox, daha etmərəm, səni incitmək, qorxutmaq olmaz... olmaz... olmaaaz... – deyərək o qaçmağa başladı.

Xeyli aralanandan sonra geri dönüb bir də baxıb utanaraq əlini qaldırıb əl etmək istədi, amma qeyri-müəyyən hərəkətlə dərhal yenə başını qaşımaya başladı.

Sonra yenə qaçaraq gözdən itdi.

Gördüyü mənzərədən çəşib qalan Leyla baş həkimin gülüşü ilə baş verənlərin şokundan oyandı.

– Qorxma, qızım, gördün, mən sənə demişdim.

– Çalış onunla müəyyən ünsiyyət qurasan.

– Qorxudub qaçırma.

– İnan ki, o bəzi özünü ağıllı göstərən insanlardan qat-qat daha ağıllıdır.

Bunu zamanla özün görəcəksən.

Leyla dodaqlarını büzüb çəşqin halda hələ də nəyin baş verdiyini anlamasa da :

– Nə deyim vallah, təki Siz deyən olsun, qismət Allahdan!
– dedi.

DÖRD

Leyla artıq iki aya yaxın idi ki, qəsəbə xəstəxanasında sevimli peşəsini layiqincə yerinə yetirir, işini sevərək görürdü.

Özünün işgüzarlığı, səmimiyyəti, peşəsinə vurğunluğu, insansevərliyi ilə qəsəbədə artıq çoxlarının sevimlisinə çevrilmişdi.

Həftələr, aylar onun üçün işdən evə, evdən işə gedib gəlməklə keçirdi.

Ara-sıra isə bazarlıq üçün rayon mərkəzinə gedərək lazımı qidaları və ərzaqları alırdı.

Evdə olarkən evin işləri ilə məşğul olur, köhnə, illərlə baxımsız, insan nəfəsinə möhtac olan evi qaydaya salmaq üçünsə yenə də müəyyən bir zaman tələb olunurdu.

Evin bir çox işləri “kişi işi” olduğundan, bu daha çətin idi.

Lakin Leyla gələndən bu evin də üzü gülməyə başlamışdı.

Sanki illərlə sahibsiz qalmış bu ev gənc xanımın nəfəsi ilə qızınmış, bir rahatlıq, arxayınlıq tapmışdı.

Pəncərə gözləri parıldayır, eyvan dolusu günəş işığı udur, çiçək-çiçək üzü gülürdü...

Artıq bu ev də qonşularına sevinclə, qürurla baxa bilirdi.

Necə deyərlər, xaraba insan əli ilə abadan olmuşdu.

Leyla xaraktercə həyatda hər şeyi özü əldə etmək istəyən, qətiyyətli qadın idi.

Məhz bu xasiyyəti, inadkarlığı, prinsipiallığı onu

buralara və qazandığı mövqeyə gətirib çıxarmışdı.

Artıq Leyla qonşusundan da ilk günlərdə olduğu kimi qorxmurdu.

Həm də, bəlkə də bir ay olardı ki, onu görmürdü.

Nə həyətdə, nə küçədə, hətta qəsəbənin özündə belə onunla rastlaşmamışdı.

Düşünürdü ki, o, bəlkə də qəsəbədən harasa çıxıb gedib.

Xəstəxanada da işlər yetərincə qaydasında idi.

Artıq Leylanı qəsəbə sakinləri savadlı, məsuliyyətli, eyni zamanda səmimi və mehriban bir həkim, həm də şəxsiyyət kimi tanıyıb qəbul etmişdilər.

Az sayda həkimdən ibarət olan xəstəxana kollektivi də onu sevməyə başlamışdı.

O özü isə işi ilə, həyatının hal-hazırkı durumu ilə fəxr edir, sevinirdi.

Xoşbəxtlik bu olmalı idi.

Hər şey arzuladığı, xəyal etdiyi kimi idi.

Xoşbəxtliyi bu kiçik qəsəbədə tapa bilmişdi.

Geridə qoyduğu aylar ərzində evin təmir işləri də xeyli qaydasına düşmüşdü.

İki otaq, bir mətbəx, hamam və vacib olan digər tikililərdən ibarət olan bu evin həyəti balaca olsa da, üzüm tənəklərinin bürüdüyü daş hasarla əhatələnmişdi.

Həyətdə isə çay içməyə, kitab oxumağa metaldan stol-stul qoyulmuşdu, ətrafı isə gül-çiçəklə əhatələnmişdi.

Bir sözlə bu ev doğrudan-doğruya Leylanın filmlərdə gördüyü, xəyal etdiyi, arzuladığı məhz həmin ev idi.

Beləcə günlər, aylar öz məcrası ilə ötürdü.

Leyla bütün bunlara görə hər zaman əl açıb Allaha

şükürlər edirdi.

Səhər zəngli saatın səsinə oyanan Leyla yatağından qalxıb geyinərək otağı səliqəyə salmağa başladı.

Mətbəxə keçib elektrik çaydanını su ilə doldurub düyməsini sıxaraq hamam otağına doğru yol aldı.

Az sonra qayıdaraq soyuducudan yağ- pendir götürüb bir dilim çörəklə və isti pürrengi çayla səhər yeməyini nuş etməyə başladı.

Birdən qapının döyülməsi səsinə eşidərək ağızındakı tikəni çeynəmədən tələsik udub, boğazında duyulənən tikəni ötürmək üçün çaydan bir qurtum içib həyəətə doğru getdi:

– Gəldim, gəldim... bir dəqiqə...

Kimsiz, buyurun, nə lazımdı ?

Səs gəlmədi, bir neçə saniyə keçdi, lakin yenə cavab eşidilmədi.

Amma qapı yenə döyülməkdə idi.

Leyla cəsarət toplayıb qapını açdı və gördüyü mənzərədən qeyri-ixtiyari içindən bərk qışqırıq çıxdı...

Qapını sıxıb bağlamaq istədi.

– Qorxma, qorxma, qorxma, sabahın xeyir, həkim qız, qorxma, bax-bax-bax, gör, sənə bal gətirmişəm. Bal gətirmişəm, bərişaq, küsmə, küsmə, həkim qız, nə olar, nə olar...

Leyla bu sözləri eşidib qorxmağına baxmayaraq bir az özündə cəsarət toplayıb dedi:

– İstəmirəm, çıx get, lazım deyil.

– Sən dəlisən!

– Axı nə istəyirsən, ay adam, məndən?

– Mən dəli deyiləm, Əzizəm, Əziz!

– Yaxşı, yaxşı gedirəm, qorxma ,qoydum bax bura, bura

qoydum, küsmə, mən getdim, həkim qız, yaxşı, yaxşı, getdim...

Səs təkrarlanaraq uzaqlaşdı.

Leyla həqiqətən də səsin uzaqlaşib səssizlikdə əriməsindən anladı ki, o, artıq gedib.

Gözlərini yumub dərindən ah çəkdi.

Qarıya söykənilib hərəkətsiz bir neçə dəqiqə donub qaldı.

Özündə cəsarət taparaq vəziyyəti yoxlamaq istədikdə , asta- asta araladığı həyət qapısından ətrafa boylanarkən, yerə qoyulmuş ,təxminən üç yüz, üç yüz əlli qramlıq, rəngi, bəzəyi ilə göz oxşayan bal şüşəsi gözünə sataşdı.

Özündən ixtiyarsız gülmək tutdu onu.

Əyilib bal şüşəsini əlinə götürdü.

Doğurdan da, həm balın rəngi, həm şüşənin gözəlliyi tək kəlmə ilə möhtəşəm idi, üzərində köpüyə bənzər qabarcıqar görünürdü.

Hiss olunurdu ki, bal bankaya təzəlikcə süzülüb.

Keçirdiyi qorxu və həyəcan özündən əlləri əsirdi.

Həmin bal şüşəsi əlindən düşüb qapının yerinə döşənmiş betona çırpılaraq çilik-çilik oldu.

Bal isə yerə tökülərək daha da köpükləndi.

Şüşənin qırıldığını görəndə Leylanın halı pərişan oldu.

Üst dodağı əsdi.

Onu dəhşət bürüdü.

Axı necə oldu ki, bal şüşəsini əlində saxlaya bilməyib sındırdı.

Leyla çaşılıb qalmışdı, olanlara bilmədi nə ad versin, nə düşünsün, qorxsun, yoxsa sevensin.

Öz özünə:

– Bəlkə də o heç pis adam deyil? – deyib düşündü,

– Bəlkə də mən böyüdüürəm bu halı, bu qorxunu özümdə.

– O həqiqətən də yaxşı biri ola bilər? sualını özünə verərək geri dönüb evə daxil oldu.

Bütün bu yaşananlar səbəbindən artıq iş də gecikirdi.

Dərhal hazırlaşaraq tələsik gözücu hər şeyə nəzər yetirib, qapıları bağlayıb evdən çıxdı.

Küçədə gedərkən yaşadığı hadisə üzündən sağa- sola boylana-boylana qorxu, həyəcan dolu iri addımlarla yeriyərək xəstəxanaya çatmağa tələsirdi.

Leyla özünü qərribə hiss edirdi.

Hara baxırdısa hər şeyi sındırdığı şüşədəki bal rəngində görürdü.

Rəngi getmiş dəmir damlı bozumtul evlər, dükanlar, yol kənarı Nuh dövründən qalmış taxta hasarlar onun gözlərinə bal rəngində görünürdü.

Elə bil dünyaya həmin şüşədən düzəldilmiş eynəklərdən baxırdı.

Hətta əl-üzünü yuduğu su, içdiyi çay, yediyi xörək də elə bil bal kimi süzülürdü, qabarcıqlarla köpüklənirdi.

Arxin içindən həmişə sürətlə axan su da elə bil qatılaraq durğunlaşmış və ehməllə axmağa başlamışdı.

Özü psixoterapevt olsa da öz psixologiyasında hansı dəyişikliyin baş verdiyini anlaya bilmir, qəfildən rənglərin belə dəyişdiyinin, mayələrin durğunlaşdığının, köpükləndiyinin səbəbini dərk edə bilmirdi və bu Leylanı çox qorxudurdu...

BEŞ

Artıq saatlar doqquz otuzu göstərəndə xəstəxanada iki nəfər onu gözləyirdi.

Üç-dörd yaşında oğlan uşağı və təxminən əlli beş, altmış yaşlarında arıq, uzağı görmək üçün eynək taxmış ağ saçlı qadın.

Qadın Leylanı görüb:

– Bax, mənim balam, həkim də gəldi, indi səni yoxlayacaq, sən yaxşı olacaqsan! – dedi.

– Daha öskürməyəcəksən. Leyla salamlayıb öndən özü, arxasınca da onları “buyurun, gəlin!”- deyib otağa dəvət etdi.

Dərhal asılıqandan çantasını asıb ağ xalətini geyindi.

– Üzürlü sayın, gözlətdimsə Sizi.

– Bu gün bir az gecikmişəm.

– Balaca, nə olub sənə, haran ağrıyır, göstər görüm... deyərək uşaqla xoş bir ünsiyyət qurmağa çalışdı.

Və dərhal da qadından uşağın adını, soyadını, yaşını, səhhətindəki problemlərin nədən ibarət olduğu ilə maraqlandı.

Məlum oldu ki, qadın uşağın nənəsidə və uşaq durmadan öskürür, hətta öskürək bəzən körpəni boğur.

Uşağın sinəsində aydın eşidilən xırıltı vardı.

Leyla lazımı qeydləri aparıb fonendoskopla uşağın ciyərlərinə diqqətlə qulaq asdı.

Digər müayinələri də apardıqdan sonra, vəziyyət ona bəlli oldu.

Kəskin soyuq dəymə.

Bir neçə sual da ünvanlayıb resepti yazaraq bir-

bir hansı dərmanı necə qəbul etməyi qadına başa salmağa başladı.

İsti və südlü yeməklər verilməsini, həmçinin doşablı çay içməsinə məsləhət gördü.

Qadına bərk-bərk tapşırıb uşağa valideyinlərin daha çox vaxt ayırmaqlarını, onu nəzarətdə saxlamağı, yazdığı müalicə bitdikdən sonra yenidən təkrar müayinəyə gəlməyi tövsiyyə etdi.

Qadına hər şey anlaşılandıqdan sonra Leyla uşaqla da görüşüb yanağından öpüb əzizləyib onlara:

– Gedə bilərsiz, buyurun, Allah şəfa versin! – dedi.

Qadın təşəkkür və dualar edərək otaqdan çıxdı.

Leyla onları ötürüb bir qədər yerində sakitcə oturub yaşadığı hadisənin şokunu, işə gecikməyin utancını və tez-tez gələrkən ayaqlarını incidən dikdaban ayaqqabıların verdiyi ağrının acısını çəkməyə başladı.

Bir qədər sonra masanın arxasından qalxaraq otaqda olan əşyalarla başını qatmağa başladı.

Birdən qapının döyülməsi yenə onu həyəcanlandırdı.

Mədəniyyət nişanəsi sayılsa da artıq qapı taqqıltısı Leylanın həyatında sevmədiyi bir səsə çevrilmişdi.

– Buyurun gəlin, - deyib səsləndi.

Otağa daxil olan isə onun iş yoldaşı, həkim-ginekoloq Qəmər xanım idi.

Qəmər xanım əlli yaşı keçmiş, orta boylu, kifayət qədər kök, yanağında böyük xalı olan ağ bənizli bir xanım idi.

Ara-sıra saçının ağlarını gizlətmək üçün saç rəngindən istifadə edən, amma bunu mütəmadi etmədiyi üçün saçının ağları birçəklərində bilinən gülər üzlü, ucadan, qalın səsle

danışan qadın idi.

– Necəsən, qızım,

– İşlərin necədi? deyərək sözə başladı.

– Çox sağ olun, Siz necəsiniz, Qəmər xanım ? – Leyla soruşdu.

– Ehhh belə də, qızım,

– Artıq necə olacam,

– Qocalırıq, Sizin kimi gənc kadrlar lazımdı bu işlərə.

– Bizim işləyən vaxtımız bitir artıq.

– Nəvələrə, övladlara vaxt ayıracaq zaman gəlir.

Xoş bir təbəssümlə, səmimi bir tərzdə söhbət davam edirdi.

Leyla:

– Qəmər xanım, sizə bir sualım olacaq.

Sualımı verməmişdən öncə onu deyim ki, başıma həmişə qorxduğum işlər gəlib.

Qəmər xanım təəccüblə:

– Hansı işlər, qızım, deyə soruşdu.

Leyla:

– Mənim yaşadığım məhəllədə qonşuluqda bir ruhu xəstə insan yaşayır.

– O insan iki dəfə məni bərk qorxudub.

Təxminən, səhv etmərsə bir ay bundan öncə və bu gün.

Leyla bütün olanları, yaşadıklarını olduğu kimi Qəmər xanıma danışır, Qəmər xanım susaraq dinləyir və çox qəribə də olsa Leylanın sözlərinə üzündə xəfif təbəssümlə reaksiya verərək başını yelləyirdi.

– Ramiz həkim dedi ki ,qorxma,ondan ziyan gəlməz,

– Axı mən necə edim, qorxmamaq əlimdə deyil.

– Bəlkə Siz deyəsiz, bu adam kimdi axı?

Qəmər xanım yenə də üzündə əvvəlki təbəssümlə sözə başladı:

– Sənin kiminlə qonşu olduğunu çox gözəl bildim.

– Sən əslində bu qonşuluğa sevinməlisən, ay mənim gözəl qızım!

– Baş həkim düz deyib, ondan qorxma, mən şəxsən onu öz ovladım, oğlum qədər çox istəyirəm.

İndi mən sənə, əyər baş ağrı deyilsə danışım həyat tarixçəsini, o kimdi, niyə bu hala düşüb, sən də qulaq as, yaxşı-yaxşı məni dinlə, inanıram ki, ona münasibətin üç yüz altmış dərəcə dəyişiləcək.

– Buyurun, Qəmər xanım, əlbəttə ki, baş ağrı deyil, qonşumu tanımaq istərdim.

Tərifli qonşumun həyat hekayəsi yəqin ki, maraqlı olacaq.

– Sizi məmnuniyyətlə dinləməyə hazırım.

ƏZİZ

Qəmər xala köks ötürərək pəncərədən bayıra, daha doğrusu buludlarla gizlənqac oynayan günəşli səmaya baxaraq sözə başladı:

– Leyla, mənim balam, onun adı Əzizdi. O adı qədər doğurdan da əziz və mübarək adamdı.

Onun başına gələnlərin heç düşmənimin də başına gəlməsini istəməzdim...

Qəmər xala yenə dərinədən ah çəkərək sözünə davam etdi:

Əziz illər öncə bu kənddə ən nüfuzlu insanlardan biri idi. İş, pulu-parası, hörməti və xeyirxahlığı ilə yeddidən yetmişyeddiyə kimi hər kəsin sevgisin qazanmışdı.

Talesiz bir avtoqəza onun əlindən istər gözlə görünən, istər görünməyən hər şeyini aldı.

Canı qədər sevdiyi ailəsi qəfildən dağıldı.

Həm də bir neçə ayın icində...

Altı yaşlı qızı düşdüyü qəzada həyatını itirdi.

Sonradan canından artıq sevdiyi həyat yoldaşı qızlarının ölümündə Əzizi günahlandıraraq onu “övlad qatili” adlandıraraq tərək etdi.

Övlad acısına, üstəlik ailəsinin dağılmasına dözmək hər kəsin işi deyil.

Və bütün bu olanlar Əzizi bu hala saldı, havalandırdı, psixikasını pozdu.

– İnan qızım ona ilk baxışdan hamı dəli deyir, amma əsla dəli deyil.

Yaşadıqları üzündən bu hallara düşüb.

Hər gün kənd qəbiristanlığına gedir, qızının qəbrini ziyarət etməklə təsəlli tapır.

Bu elə bir hadisə, qəza idi ki, kəndimiz uzun zaman Əzizlə bərabər yasa batdı.

Əzizi qızının ölümü yıxmışdısa, onu öldürüb məhv edən çox sevdiyi həyat yoldaşının onu tərk etməsi oldu, özü də onu “övlad qatili” adlandıraraq...

Bax beləcə Əziz hər kəsdən uzaqlaşdı, özünə qapandı, ölmək istədi, ölə bilmədi.

Öldürməyən bir yara ilə lənətləndi.

Özünü hər gün beləcə cəzalandırdı.

İndi Əziz tək yaşayır, buna yaşamaq demək olarsa.

Yaralıdı, ona toxunma, acılama əsla.

Bir vaxt Əzizin ətrafında pərvanə kimi fırlanan bütün dostları, yaxınları zaman-zaman onu tərk etdi, arayan, sorub soruşan heç bir kimsəsi qalmadı.

Ən pisi də bilirsən nədi, qızım?

İllər keçdikcə Əzizin niyə belə olduğunu çoxları unutdu və hər kəs ona ancaq kəndin dəlisi kimi baxmağa başladı.

Bizlər bu faciəni gözümlə görmüşük deyə Əzizə çoxunun baxdığı gözlə əsla baxmırıq.

Onun necə gözəl bir insan olduğunun şahidləriyik.

İndi necə ona bu gözlə baxmaq? – deyib Qəmər xala xalatının ətəyi ilə gözlərini sildi.

Gözündən axan bir neçə damcı göz yaşı və üzünə çökmüş həyəcan-hüzn, yanaqlarındakı qızartı, dodaqlarının səyriməsi, hadisənin şokunu illər öncə yox, indicə yaşadı təəssuratı yaradırdı...

Otaqa çökmüş sakitlikdən divardakı saatın əqrəbinin

səsi indi daha aydın eşidilirdi.

Təsirli, faciəli bir ömür hekayəsi eşitmiş Leyla nə edəcəyini, nə deyəcəyini qərarlaşdırma bilmirdi.

Eşitdikləri onun ürəyini parçalamış, gözlərini yaşartmışdı.

Amma bunu Qəmər xaladan gizlətməyə çalışırdı.

İLLƏR ÖNCƏ BİR ATANIN FACİƏSİ

Paytaxt klinikalarının birində müalicə alan Əziz bir ay olardı ki, nə danışırmı nə də gözlərini açmırdı.

Tibbi qurğu və avadanlıqlara bağlı bu həyatdan tutub yaşamağa çalışırdı.

Həkimlər qəzanın dəhşətli olduğuna görə, Əzizin ölümün bir addımlığından döndüyünə, bu qəzadan necə sağ çıxdığına özləri də inana bilmirdilər.

Bu sadəcə Allahın bir möcüzəsi idi.

Həftələr sonra

İlk gözlərini açanda dilindəki ilk kəlmə:

– Qızım hanı? – olmuşdu.

Həkimlər ona sakitləşdirici, yuxu gətirici iynələr vuraraq yatırmağa, sakitləşdirməyə çalışırdılar.

Beləcə bir həftə də keçmişdi.

Əziz gözlərini açıb otaqda heç kəsin olmadığını gördü.

Tərpənməyə çalışdı, hərəkət etmək istədi. Ayaqı sarğılı, eyni ilə sol qolu da gipsdə idi.

Bir təhər güc toplayıb başını çarpayından qaldırıb :

– Dilarə! - deyə çağırırdı.

Səsinə səs verən yox idi.

Bir az da nəfəsini dərib ağrılara qalib gəlməyə çalışaraq çarpayıda dikəlib oturdu.

Beləcə fikirləşərək gözləri ilə otağı gəzişdi.

Ondan başqa heç bir xəstənin olmadığı otağın qapısı önündə kimlərsə danışmışdı.

– Ona necə deyək, bilsə daha da pis olacaq!

– Məni başa düşün, həkim, deməliyəm ...

– Əsla gizlədə bilmərəm, gec ya tez bilmək onun da haqqıdı,

– Bizim qızımız ölüb, o daha yoxdu!!!

– O ölüb.. başa düşürsüz?!!

– Qoy bilsin, acı da olsa bilsin!

– Nə olar, anlayın məni, rica edirəm. anlayın...

– Mən anasıyam, tək bu acını çəkə bilmirəm ,nolar, başa düşün məni!

Əziz daha uca səslə Dilarəni çağırıb, eşitdiklərinə dözməyib özünü çarpayıdan yerə atdı.

Səsə və tibbi alətlərin aşmağına dərhal hər kəs otaqa daxil oldu.

– Dilarə, eşitdiklərim doğrudu?

– Susma danış yalvarıram...

– Susma, de ki yalandı!

De ki, atanın mələyi yaşayır...

Dilarə isə yerə çöküb danışmırdı.

Bir az keçməmişdi ki, Dilarədən çıxan fəryad səsi bütün klinikanı lərzəyə saldı.

– Onu itirdik, o artıq yoxdu, ölüm onu bizdən aldı...

Bü dəfə fəryad etmə sırası atada idi.

Otaqın döşəməsində özünü yerlərə sürtüb hönkürtü ilə ağlayırdı ...

– Yox bu ola bilməz.Yox, yox...

- Qızım, sən ölə bilməzsən.

- Allah buna yol verə bilməz...

ALTI

Başın sağ olsun, Əziz, başın sağ olsun...

Leyla bunları deyə-deyə düşünürdü.

Hər bir insanın həyatı ağrı, itkilər, sarsıntılar, sevinc və kədərlə sarılıdı.

Amma adamlar ruhdan düşmür, yaşamağa, mövcud şəraitə uyğunlaşmağa çalışırlar.

Leylanın özü də heç də asan bir həyat yaşamamışdı...

Bütün bu danışıqlar, Əzizin başına gələnlər Leylanı bərk sarsıtmışdı və yaddaşına hopmuşdu.

Hara getməsindən, nə ilə məşğul olmasından asılı olmayaraq bu faciə təfərrüatı ilə daim gözlərinin qarşısında kabus kimi hərlənirdi.

İş gününün sonu gəlsə də Leyla qalxıb xalatını dəyişib evə getməyə özündə güc tapa bilmirdi.

Amma hava qaralırdı artıq.

Nəhayət Leyla özünü toplayıb, əsəblərini bir qədər sakitləşdirib xəstəxanadan çıxdı.

Evə gedən yol sanki bu gün onun acığına uzanmışdı, ayaqları, bədəni sözünə baxmırdı və hər şey çox sıxıcı, darıxdırıcı idi.

İçində ona ağırlıq verən bu söhbət amansızcasına elə içini yeyib dağıdırdı ki... Leyla bu günə qədər eşitdiyi ən faciəli insan hekayəsini dinləmişdi.

Özünü qəribə də olsa günahkar hiss edir və hətta qınamağa da başlamışdı.

– Bəs mən insan psixologiyasını yaxşı bilirdim?

İllərlə, min bir əzab-əziyyətlə aldığım ali təhsil boş-

boşunamı olmuşdur görəsən...

*Atalar demişkən:" görünüşə görə hökm verməyin,
Zəngin bir qalb,ucuz bir paltarın altında da ola bilər".*

Bəs onda..?

Demək bu sahədə öyrəndiklərim, aldığım nəzəri biliklər sifıra bərabərdir.

Mən də hər kəs kimi ona dəli dedim ,ondan qorxdum ,onu özümdən uzaqlaşdırdım, qovmağa çalışdım.

Hətta üzünə "sən dəlisən "deməkdən belə çəkinmədim.

Yuxarıdan aşağı baxdım ona.

Bu cavabsız, utanc verici, üzücü suallar Leylaya əzab verir, ürəyini paramparça edirdi.

Nəfəs almaq yaman çətindir, ağrıdır.

Leylanın sinəsi sancırdı.

Qolları, ayaqları bərk ağrıyırdı.

Ətrafda hər şey elə bil ağır-ağır, ləng və süst hərəkət edirdi.

Artıq qaranlıq düşmüşdü, ulduzlar da göy üzündə təkəmseyrək görünürdü.

Beləcə Leyla gəlib evinin həyət qapısına çatdı.

Bir az nəfəsini dərib qapını açmaq üçün çantasında açarı axtardı.

Birdən salam səsi onu diksindirdi, geriyə baxıb Əzizi görəndə özündən ixtiyarsız qapıya söykənib əl çantasını sinəsinə sıxdı, Əzizə bir xeyli baxıb titrək səslə salamı aldı.

Əziz onun qorxduğunu görüb geri çəkildi:

– Qorxma, xanım qız, qorxma, qorxma...

– mən pis adam deyiləm, qorxma, qorxma...

Leyla dərindən nəfəs alıb: bilirəm! – dedi.

– Mən sənə təşəkkür edirəm, hədiyyə bala görə çox sağ ol!

Əziz gülüb başını aşağı saldı.

Sağa-sola baxa-baxa:

–Yenə alaram, yenə alaram, xoşuna gəlibsə...

Əzizə təbəssüm çox yaraşır.

Axı acısı olan insanların gülüşü çox gözəl olur deyirlər.

– Yox- yox, çox sağ ol, daha alma!

– Mən səni sabah çaya dəvət edirəm, gəl bizə sabah səninlə bir yerdə çay içək, həm də söhbət edək.

– Gələrsən, söz ver, gələrsən?

– Saat on birdə səni gözləyəcəm.

Əziz sevincək olmuşdu, əllərini yumruqlayıb qıçlarına vura -vura başı ilə hə, hə... - deyirdi.

– Sağ ol, xanım qız, sağ ol, sağ ol... deyə-deyə qaranlıqda uzaqlaşmağa başladı.

Leyla dərindən ah çəkib açarla qapını açdı.

Həyəətə daxil oldu və qapını bərk-bərk kilidləyib təkrar yoxladı.

YEDDİ

Qapının möhkəm döyülməsi Leylanı yuxudan oyatdı. Yorğanı başına çəkərək bir xeyli yerində qurcalandı. Qapı növbəti dəfə döyüləndə isə narazı halda yerindən duran Leyla deyinməyə başladı:

– Bazar günü kimdi məni narahat edən, kimdi bu saatda məni axtaran?

Suallarını özünə verə-verə yerindən qalxıb həyat qapısına doğru getməyə özündə zorla güc tapdı.

Az sonra:

– Gəldim, gəldim.

– Açıram, azca gözləyin – deyib qapıya yaxınlaşdı.

Qapını açanda əlində balaca bükülü ilə Əzizi qapının ağzında gördü.

Birdən dünən verdiyi söz yadına düşdü.

Özünü tədbirli apararaq salam verdi.

– Gəl, Əziz, gəl əyləş, biz səninlə çay içməliydik...

– Sən əyləş həyətdə, mən də gəlirəm...

Əziz gülərək başını sağa-sola tez-tez çevirərək heç nə demədi.

Keçib həyətdəki dəmir oturacaqda əyləşib, hədiyyəni də önünə qoyub dinməz- danışmaz başını aşağı salaraq gözlərini bir nöqtəyə zillədi.

Leyla təccüblə olanları izləsə də, dərhal evə daxil olub qazı yandırıb çaydanı onun üstünə qoydu, geyinmək üçün otağına keçdi.

Az sonra qayıdıb iki üstü bəzəkli fincanda çay süzüb, məcməyiyə qənd, konfet, limon yığıb həyətdə doğru

addımladı.

Əziz hələ də başını qaldırmırdı.

Leyla onu səslədi:

– Buyur başla, gör xoşuna gələcək?

Əziz başını dikəltmədən gülüb əlini fincana uzadıb ehmalca götürdü, bir qurtum çaydan içdi.

– Sağ ol, sağ ol, ətirli çaydı, sağ ol, dadlıdı...

Leyla gülüb:

– Xoş halalın, nuş olsun, Əziz – dedi.

– istəsən birini də gətirərəm.

– Sən də iç, sən də iç!

– Balla iç, bal çox xeyirlidi, bal yaxşıdı, balla iç!

Leyla Əzizin xahişini yerinə yetirib şüşənin ağzını açaraq baldan bir qaşığı dadıb çaydan qurtumladı.

Bal qarışarkən çayın üstü köpüklənib qabarcıqlanır, sonra tədricən əriyirdi.

Dərhal yenə də hər yan bal rənginə büründü.

– Əziz, söhbət etmək istəsən, utanma..

Güllər, çiçəklər, hətta Əzizin yaraşığı siması da bal rəngi aldı.

İçdiyi çay da damcı-damcı süzülməyə başladı...

Leyla daxilində nəyin dəyişdiyini, rənglərin nəyə görə belə təhrif olunduğunu anlamırdı.

Və gözünü Əzizdən çəkmirdi.

Onun çayı necə içdiyinə baxır, qəndi necə çeynəyir, o biri əli ilə isə dodaqlarını necə silirdi...

Leyla salfet qoymağı unutmuşdu.

– Mən Sizin adınızı bilmirəm, həkim qız.

– Adınız nədi, adınızı deyin, deyin mənə...

– Adım Leyladı, həkim işləməyə gəlmişəm.

– Nə zaman istəsən, ehtiyacın olduqda mənə müraciət et, Əziz.

– Adınız çox gözəldir,

Leyla ərəb dilində gecə deməkdir.

– Afərin, Əziz, demək bunları da bilirsənmiş...

– Sağ olun, sağ olun, çay yaxşı idi, mən gedim daha, daha gedim, daha gedim...

– Əziz. qoy sənə bir fincan da çay süzüm, həə, birdə bala görə sənə təşəkkür edirəm.

– Hə, alın, alın bal yaxşıdı, bal yaxşıdı...

Leyla gülümsəyib xoş təbəssümlə:

– Çox sağ ol, Əziz, təşəkkür edirəm sənə, payın artıq olsun.

Həm də bal kimi şirin!

Əziz bu sözlərdən gülüb, gəldikdən bəri başını qaldırmamışdısa, indi sərt bir tərzdə başını qaldırıb Leylaya baxdı.

Əli ilə başını qaşıya -qaşıya həyəət qapısına doğru addımlayıb qapını açaraq həyətdən çıxdı.

“Bax, bu adam əsil hörmətə layiqdir! - deyərək Leyla köksünü ötürdü.

SƏKKİZ

Qızmar yay günlərinin biri idi.

Şənbə günü saat on üç otuzu göstərirdi.

Leyla və Qəmər xala üzbə üz oturub nahar edir, ordan-burdan söhbət edirdilər.

Qəmər xala kənddən-kəsəkdən söz açmışdı.

Leylanın isə fikri başqa yerdə idi.

Birdən Qəmər xalanın sualı onu diksindirdi:

– Leyla, qızım, sən heç kimin yoxdu mægər?

– Yox, Qəmər xala, nə danışırsız? Əlbəttə var, atam da var, anam da.

Atam da mənim kimi həkimdi, öz şəxsi klinikası var.

Anam isə məktəb direktorudu.

Qəmər xala təəccübləndi:

– Bıyyy, başıma xeyir, Leyla, gözəl balam, bəs sən bu daşlı-kəsəkli, pəlçıqlı yerdə nə gəzirsən? Atan nə əcəb öz qızını bura göndərməyə razı olub?

– Yox, Qəmər xala, nə danışırsız, atam bu gün də razı deyil bura gəlməyimə.

– Mən bura öz istəyimlə gəlmişəm.

– Həyatda hər şeyi özüm əldə etmək istəmişəm bu yaşım qədər.

Validəyirlərim həmişə istəyiblər ki, mən onların diqtəsi ilə hərəkət edim.

– Amma yox, əsla bu mənim xarakterimə uyğun deyil.

– İstəyirəm özüm həyatla mübarizə aparım.

Hər şeyi özüm qazanım, əldə edim.

– Bu səbəbdən də, Qəmər xala, təəssüflər ki, istəməsəm

də valideyinlərimlə münasibətim heç də yaxşı deyil.

Atasının adı İsmayil idi.

Əlli yeddi yaşında, hündür boylu, ağ saçlı, kifayət qədər çəkiyə malik qalın səsli, qaraqabaq bir adam idi.

Dəblə geyinməyi xoşlayan, bahalı aksesuarları sevən birisi idi.

Onun bu görkəmi baş həkimdən çox hərbi sahədə, polisdə çalışan birini xatırladırdı.

Qızı Leylanı çox sevsə də, sanki aralarında məsafə var idi.

Leyla bu gün də atasının onu nə vaxt əzizlədiyini xatırlaya bilmirdi.

Olmuşdusa da Leyla xatırlamadığı körpə yaşlarında olmuşdu.

Anası Rəna xanım isə əlli yaşında orta boylu, orta çəkili, ağ bənizli, eynəkdən istifadə etməyi sevən bir xanım idi.

Eyni zamanda saçının ağlarını gizlətmək üçün şabalıdı rəngli saç boyasından istifadə edir, həmçinin işi ilə əlaqədar tünd rənglərdə və klassik formalarda geyinməyi üstün tuturdu.

Məktəb direktoru işləsə də ərinin yanında mümkün qədər səssiz gəzib dolaşır, asta səsle danışır, ərinin üzünə indi də baxarkən qeyri-ixtiyari həyəcanlanır və ailə həyatlarının ilk günlərindəki kimi ailəsini canı qədər sevirdi.

Leyla da anasını dünyada hər kəsdən çox sevirdi.

Geridə qalan aylar ərzində ən çox anası üçün darıxırdı.

Leyla uşaq olarkən atası qızını tez-tez gəzintiyə çıxarmağı sevirdi.

Bütün bunlara baxmayaraq Leyla atasının sevgisini tək

bir halda bu gün də xatırlayıb, hiss edib bu yaşına qədər bununla kifayətlənmişdi.

Atası Leylanı çoxlu hədiyyələr alaraq, yaşadıkları şəhərdəki valideyin himayəsindən məhrum olmuş uşaqların təhsil aldığı internat məktəbinə aparardı.

Sanki burda atası bir başqa insan olurdu.

Üzündəki sərtlik itir, yerinə təbəssüm, sevgi, nəvaziş gəlirdi.

Uşaqlarla oynayır, Leyla ilə onların ünsiyyətinə vasitəçi olurdu.

Leyla da atası ilə fəxr edir, hər kəsə “baxın bu adam mənim atamdı!” deyə acıq vermək istəyirdi.

Atası bütün uşaqlara diqqət və qayğı göstərsə də balaca bir qızla daha çox vaxt keçirməyə can atırdı.

Qaşqabaqlı, heç kəslə ünsiyyət qurmayan bu qız da Leylanın atasını çox istəyirdi.

Onlar gedənə qədər qucağından düşməz, çəkdiyi rəsmləri göstərər, aldığı əla qiymətlərin hər birinə görə Leylanın atasından öpüslü tərif qazanardı.

Leyla da onunla rəfiqə ola bilməmişdi.

Birgə hər üçü gözəl vaxt keçirirdilər.

Ayrılıq zamanı gələndə isə hər üçü məyus olurdu.

Leyla oradakı balaca rəfiqəsini görmək üçün səbirsizlənər, evə gəldikləri zaman atasından nə vaxt yenidən gedəcəklərini təkidlə soruşardı.

Hətta “bizdə gəlsin qalsın, axı onun heç kəsi yoxdu, ata!” – deyərdi.

Atası isə susar, dərindən ah çəkib bir siqaret yandırardı.

Leyla ata sevgisini, atasının içində yumşaq, kövrək

qəlbli bir insanın olduğunu ancaq internat məktəbində görə bilmişdi.

Və bu qısa sürən ata sevgisi, ata nəvazişi ay ərzində bir neçə dəfə internat məktəbinə gedərkən təkrarlansa da ona xoşbəxtlik gətirərdi.

Amma o da uzun çəkməmişdi.

Məktəb bağlanmış, orda olan uşaqların kimisi övladlığa götürülmüş, kimisi isə başqa məktəblərə köçürülmüşdü.

Leylanın balaca qızla olan dostluğu da beləcə bitmişdi.

Leyla evdə olarkən çox çalışsa da öz uğurlarını atasına göstərüb ondan internat məktəbində olduğu kimi davranış umsa da təəssüf ki, heç bir nəticə, qarşılıq olmazdı.

Sadəcə bir cavab :

-AFƏRİN QIZIM, ƏHSƏN SƏNƏ!..

DOQQUZ

Bu gün Leyla nə olur olsun mütləq Əzizi görmək istəyirdi.

Və gözü işdən evə uzanan yolun hər qarışında onu axtarırdı.

Sanki Leyla Əzizə acımışdı, onu düşdüyü bu durumdan çıxarmaq istəyirdi.

Axı Əziz illər öncə sağlam, heç bir psixoloji problemi olmayan biri olub.

Əyər mən həkiməmsə, bəlkə onu yenidən sağlamlığına qovuşdura bilərəm.

Elə bu mənim işim deyilmi?

Amma Əzizi buna necə inandıracaqdı.

O müalicə prosedurlarına, seanslara vacib olan hər şeyə icazə verəcəkdimi, razılaşacaqdımı?

Leylanın içində qəribə bir inam hissi vardı, şüuraltı anlayırdı ki, o, bu işi bacaracaq.

Bütün bu sualların cavabını Əzizə hiss etdirmədən, Əzizin üzərində suallarla testlər edərək bir nəticəyə gələ bilərdi və buna görə də onu tez-tez görmək, mütəmadi təmasda olmaq lazım idi.

İndi daşlı yolun hündürdaban ayaqqabıda verdiyi ağır hissi, bu sualların cavabını öyrənmək qədər iztirab vermirdi ona.

Elə bu vaxt qarşısında birdən-birə peyda olan Əziz onu diksindirirdi.

– Salam, salam, həkim qız, necəsiniz, necəsiniz?

– Sizi görmürəm neçə gündü, bal xoşunuza gəldimi?

– Yenə gətirim, yenə gətirim?

Leyla dərindən nəfəs alıb köks ötürdü:

– Yox, çox sağ ol, Əziz, daha bəsdı, payın artıq olsun, təşəkkur edirəm!

– Əziz, hardan gəlırsən, gəl gedək bizə, sənə çay verim...

– Yox, olmaz, olmaz ki, ayıbdı, sizə gəlmək olmaz... - deyib Əziz etiraz etdi.

– Narahat olma, Əziz.

Səni mən dəvət edirəm, gəlməsən kəsəcəm! - deyib Leyla təkid etdi.

Əzizin üzündə təbəssüm yarandı, sanki sevindi, susaraq utancaq halda başı ilə - hə, hə, gələrəm! - dedi.

Leyla mətbəxə daxil olaraq iki fincan çayı və bir də Əzizin gətirdiyi balı götürüb həyətdəki masanın üstünə qoydu.

Əzizlə üzbəüz əyləşib, çayın birini onun, birini də özünün qabağına qoyub:

– Nuş olsun! - dedi.

– Gəl sən gətirdiyin balla içək bu çayımızı.

Əziz mürəbbə qabına süzülərkən köpüklənən baldan bir qaşığı fincanına qataraq xəfif- xəfif gülümsəyir, fincanı iki əli ilə bərk- bərk sıxıb qurtumlayaraq çaydan içirdi.

Leyla isə ona tamaşa edirdi, sanki düşüdükləri düz idi.

Onda bütün bu hallar sonradan qazanılmış, ağır travmanın nəticəsində yaranıb bu vəziyyətə gəlib çıxmışdı.

Əziz baxmayaraq ki, yalnız yaşayırdı, vücudunun gigiyenasına yaxşı baxırdı.

Geyimi köhnə, nimdaş olsa da, təmiz sayıla bilərdi.

Uzanmış saç-saqqalı onun üzündəki İlahi nuru gizlədə bilmirdi.

Və bütün bunlar Leylaya bu işin sonunun yaxşı olacağına böyük ümid verirdi.

Ürəyində Allaha dua edən

Leylanın ahı aradakı səssizliyi pozdu.

Sanki iksi də yuxuda idilər, oyandılar.

Leyla canında üşütmə hiss edib:

– Axşam tərəfi yaman soyuq olur, üşüdüm... demişdi ki, Əziz cəld ayağa qalxıb:

– Alın, bunu geyinin.

– Alın, soyuq olmaz, soyuq pisdi ... deyərək kostyumu ona vermək istədi.

Leyla gülümsəyib:

– Yox, çox sağ ol, narahat olma, təşəkkür edirəm! – deyib jaketinin düymələrini axıra qədər düymələdi və əllərini cibinə saldı.

– Əziz, nə vaxt istəsən gəl, sənə balla çay verim, iç.

Yemək yeyirsən, acmısan ? - deyə Leyla soruşdu.

– Yox, yox, gecdi, mən getsəm yaxşıdı, gedim, mən gedim ...Siz də evə keçin, Soyuqdu, xəstələnərsiz! - deyib masadan qalxaraq həyət qapısına doğru addımladı.

Birdən dayandı və bir az donmuş buz heykəl kimi durduqdan sonra üzünü onun arxasınca baxan Leylaya çevirib dedi:

- Heç gözləmədiyin şeyləri

Heç gözləmədiyin insanlar edər!

Bu sözlər Leylaya qərribə gəlsə də, əslində heç Əzizin niyə belə dediyini də anlamadı.

Çiyinlərini çəkərək asta addımlarla öz otağına qalxmağa başladı...

FACİƏLİ QIŞ

Bu il əvvəlki illərdən fərqli olaraq qış tələsərək tez gəlmişdi.

Gəlişi ilə qarın, şaxtanı da özü ilə gətirmişdi.

Hər yer ağ rəngə bürünmüş, yollar buz bağlamışdı.

İnsanları hazırlıqsız yaxalayan sərt qış bacardığı qədər hər şeyi dondura bilmişdi.

Əziz qəsəbədə on iki km uzaqlıqda yerləşən rayon mərkəzində, kifayət qədər böyük olan ticarət mərkəzinin baş mühasibi vəzifəsində çalışırdı.

İşi olduqca çətin və məsuliyyətli idi.

İşinin çətinliyinin əvəzində yetərincə yaxşı əmək haqqı alırdı və bu əmək haqqı ilə ailəsini normal dolandıra bilirdi.

Doğru, dürüst, işə can yandıran bir insan olduğu üçün mərkəzdə çalışan insanların sevgisini də qazana bilmişdi.

Artıq, bu qışı da saysaq, Əziz tam beş il olacaqdı ki, eyni kollektivlə bərabər faliyyət göstərirdi.

Əzizin mobil telefonuna həyat yoldaşı Dilarədən gələn zəng onu iş masasından, sənədlərin cəngindən bir necə saniyəlik də olsa ayırmağa müvəffəq oldu:

– Bəli, canım, salam, eşidirəm!

Telefonun o başından:

– Əzizim, saat on iki qırıxdı...

Sözləri eşidildi.

– Bu saat, bu saat, narahat olma gedirəm .

Başım iş qarışıb, saat yaddan çıxıb! – söylədi Əziz.

– Yaxşı, yaxşı, narahat olma, sağ ol, çıxdım işdən, gedirəm...

Əziz qızını dərstdən götürməyi yaddan çıxarmışdı.

Qızının daha yaxşı təhsil alması üçün onu rayon mərkəzindəki məktəblərin birinə yerləşdirmişdi.

Öz işi də rayon mərkəzində olduğu üçün gedib-gəlmək elə də çətinlik törətmirdi.

Əziz iş kompüterini tələsik söndürüb masanın üstünə bir az əl gəzdirdi. Gödəkçəsini asılıqandan götürüb geyinə-geyinə ofisdən çıxıb piləkənlərlə enməyə başladı.

Hava çox soyuq idi, xəfif ,quş başı deyilən qar yağdı.

Avtomobilinə yaxınlaşanda deyilməyə başladı:

– İşin əlindən başımı qaşımağa vaxt yoxdu.

Belə olmaz, təkərləri mütləq dəyişəm gərək,həm də belə havada zəncirsiz də keçinmək olmaz...

Sağ ayağı ilə ön tərəfdəki təkəri yoxladı.

– Zibil, hara boşalırsan?

Saat on iki əlli altıda Əziz artıq qızının məktəb qapısından çıxışını gözləyirdi.

Onun gəldiyini görüb siqnal verərək ön işıqları yandırır söndürdü.

Az sonra atasının gəldiyini görə qız qaçaraq qalın geyimi ilə ağır məktəb çantasını güclə sürüyərək qapını açıb özünü avtomobilə atdı.

Uşaq təngənəfəs olmuşdu.

– ATA , beş aldım bu gün də...

– Mənim canım, mələyim, afərin, hər gün ata üçün beş qiymətlər gətir evimizə!

– ATA SƏNİ ÇOX İSTƏYİR!!!

Əziz qızı ilə söhbət etsə də yola diqqət kəsilərək avtomobili sərrast idarə etməyə çalışırdı, çünki yollar buz

bağlamışdı, çox sürüşkən idi.

Necə deyərlər “maşını oynadırdı”.

Qızı eşitməsin deyə ürəyində özünü söyürdü:

- Bu gün mütləq bu təkərlər dəyişilməli idi.

Qar da bu saatlarda xeyli güclənmişdi.

Görünüş məsafəsi olduqca qısalmışdı.

Bir az da diqqətini cəmləyib sükanı bərk-bərk sıxmışdı.

İti nəzərlərlə ancaq önünə baxırdı.

Qəfil gələn telefon zəngi onu diksindirirdi.

- Qızım, sən tərəfdəki yan cibimdən götür bax, kimdi?-
söylədi.

Qızı atasının cibində qurdalanıb telefonu çıxarmağa çalışırdı.

Necə oldusa telefonu əlindən düşürdü.

Telefon isə hələ də çağırırdı.

Əziz əyilib telefonu yerdən götürmək istədi.

Birdən avtomobilin sürüşdüyünü hiss etdi və dərhal səy göstərib avtomobili öz yoluna geri qaytarmağa çalışsa da buna nail ola bilmədi ...

Bu anı təsəvvür etmək olduqca çətindi.

Siqnal, güclü toqquşma və sınıb tökülən şüşə səsləri...

Qaranlıq... Əzizin avtomobili idarətməni itirərək qarşıdan gələn yük avtomobilinin önünə çıxmışdı.

Və sağ tərəfindən yük avtomobili onun avtomobilini əzərək otuz-qırx metr məsafədə sürükləmişdi...

ON

Leyla iki saatdan çox olardı ki, kompüter arxasına keçib Əzizin psixoloji vəziyyəti ilə bağlı araşdırma aparırdı.

Ara-sıra isə sosial şəbəkələrdən tanış olduğu həkim dostlarına yazır, hərdən onlarla görüntülü əlaqə saxlayaraq bu sahədə fikirlərini tutuşdurur, ya da təzə nələrə öyrənirdi.

Bir az ara verib başını masanın üstünə qoyaraq özünə dinclik vermək istədi.

Amma Əzizin qapıdan çıxarkən dediyi o söz qulaqlarında yenidən təkrar təkrar səslənirdi.

Heç gözləmədiyiniz şeyləri,

Heç gözləmədiyiniz insanlar edər!

– Bu nə demək idi?

– Əziz danışarkən bir sözü dəfələrlə təkrar edirdi, amma bu dəfə bütöv bir cümləni eləcə birnəfəsə dedi və getdi.

Leylaya belə gəldi ki, Əziz ,onun Əzizi müalicə etmək niyyətini anlamış və bununla razılaşmışdır.

Və bu söz o demək idi ki, heç gözləmədiyiniz halda həyat yoldaşı Dilarə onu atmış və onu bu hallara salmışdı.

Və Leyla indi onu gözləmədiyiniz halda təkrarən əvvəlki sağlam halına qaytarmalıydı.

Bəli, Əziz bunu demişdi, başqa izahı yox idi bu qəribə ifadənin.

Leyla amma bir şeyi anlama bilmirdi:

– Bütün bu olanları ona ürəyimi, yoxsa beynimi diktə edirdi.

İlk zamanlar qorxduğu, görmək istəmədiyiniz adam,

indi niyə adı kimi ona əziz olurdu, doğmalaşırıdı?!

Öz xarakterinə də yaxşı bələd idi.

Bilirdi ki, o bir şeyi qarşısına məqsəd qoydusa, onu nəyin bahasına olur olsun sona çatdıracaqdı.

Və artıq o zaman gəlmişdi.

Əzizi çəkib çıxarmalı idi bu bataqlıqdan.

Qarşıda ən böyük çətinlik isə Əzizi buna inandırmaq, onun etibarını qazanmaq idi.

Əziz Leyladan daha çox özü bunu istəməli, inanmalı, can atmalıydı.

Leylanı bəlkə də həyatının ən böyük sınağı gözləyiridi indi.

Hələlik isə Əzizin rəğbət və sevgisini qazanmalı, onun tək olmadığını, bu həyatda yenidən güvənilə biləcək insanların olduğunu ona əyani göstərmək , həyata inamını bərpa etmək lazım gələcəkdi.

Divardakı saat artıq on doqquz iyirmini göstərirdi.

Hava da qaralmışdı.

Leyla vaxtın necə keçdiyini heç anlamamışdısa da, indi onu daha çox bu qaranlıqda evə necə getmək düşündürürdü.

Xəstəxananın çıxış qapısına doğru yeri-yerkən qaranlıqda sanki Əzizi görən kimi oldu... görən kimi yox, doğurdan da bu Əziz idi.

– Salam , salam! Gəlmədiniz evə, narahat oldum, gəldim bura.

Qaranlıqdı, qaranlıqdı, tək olmaz, tək qorxuludu, tək qorxuludu...

– Əziz, sən yaxşı doston! - Leyla pıçıldadı:

– Hə, qorxurdum tək getməyə,

– Yaxşı ki, gəldin!

Birlikdə yola düzəldilər.

Leylanın qaldığı evin qapısına çatanda Leyla onun əlini bərk sıxıb təşəkkür etdi:

– Çox sağ ol, Əziz!

– Getmə, dayan, sənə çay verim.

– Mən yaman acımışam, birlikdə şam edək.

Əziz: – yox, yox, mən gedim, mən gedim desə də, gözləri “qalmaq istəyirəm!” deyirdi.

Leyla təkrar “gəl otur”- deyəndə Əziz tabe olub kirmişcə oturdu.

İki boşqabda mərci supu, coban salata və iki hissəyə bölünmüş limonun bəzədiyi süfrə arxasında əyləşən Leyla və Əziz bir birlərinə donaraq baxır sanki bir birinin gözlərində nəsə axtarırdılar.

Vücutları burda olsa da ruhları başqa dünyada idi.

Anlamaq çətin də olsa bu baxışlar özlüyündə gələcək-dən, həm də çətin gələcək gələcəkdən nələrsə deyirdi.

Leyla ev yiyəsi olduğu üçün nəzakətlə yeməkdən bir qaşığı dadıb :

– Soyutma, nuş et ! – deyə ona səsləndi.

Əziz isə hələ mdə ruhən merac etdiyi xəyallar dünyasından qayıda bilməmişdi.

Üstəlik gözləri qara buludlar kimi dolmuşdu, elə bil toxunsan ağlayacaqdı.

Leyla təəccüb icində onu izləyirdi.

Bu buz sükutunu aradan qaldırmaq üçün:

– Əziz! – deyə bir də səsləndi.

Bu anda Əziz danışmağa başladı.. Yox, bu danışmaq

deyildi, Əziz elə bil şeir deyirdi...

– Allah deyər ki," kimi məndən çox seversən , onu səndən alaram ! "və davam edər" onsuz yaşaya bilmərəm demə , səni onsuz yaşadaram. və fəsillər keçər, kölgə verən ağacların budaqları quruyar, səbrin daşar, canından əziz saydığın yar belə bir gün gələr yad olar. Dostun düşməyə dönər , düşmən qalxar dost olar. Elə qəribə ki dünya , olmaz dediyin nə varsa hər biri olar. Ən qəribəsidi budur ki, öldüm deyərsən, yenə də yaşayarsan “ ...

Leyla da artıq ağlayırdı, sadəcə ağlayırdı...

Səssizlik və göz yaşı... Bu an isə səssizliyi pozan yalnız payız küləyi idi, pəncərəni döyürdü.

İstəsələr də, istəməsələr də içəri girərək onların hər ikisini qucaqlayıb sarsın, sarılsın deyə...

ON BİR

Səhər açılar açılmaz Leyla Əzizi böyük bir həyəcanla evindən səsləyib çağırırdı.

Əziz köynəyinin düymələrini bağlaya-bağlaya pəncərədən boylanaraq iki evin arasından keçən yolda dayanmış Leylaya baxaraq:

– Hə, hə, eşidirəm Sizi, həkim qız, eşidirəm! - söylədi.

– Əziz, bu gün mütləq xəstəxanaya yanıma gəl, səninlə işim olacaq! - söylədi Leyla.

Günortaya yaxın Əziz artıq Leylanın otağında səssizcə əyləşmişdi.

Ara-sıra başını qaldırıb gizlicə Leylaya baxırdı.

Leyla kompüterdə bir qədər nələrisə gözdən keçirib sözə başladı:

– Əziz, mən istəyirəm ki, sən yenə də əvvəlki tək sağlam olasan.

Əziz başını qaldırırsa da Leylaya yox, gözünü otağın pəncərəsindən uzaqlara zilləyərək dedi!

Mən xəstə deyiləm, mən xəstə deyiləm! Sonra əlavə etdi:

– Siz ki əvvəllər məni görməmişiz...

– Axı hardan, nədən, necə bilə bilərsiniz ki, mən necə olmuşam?

– Hər şeyi bilirəm, öyrənmişəm! – dedi Leyla.

– *ELƏ İSƏ BUNU DA BİLİN!*

ÖVLAD QATİLİ ATA SAĞALA BİLMƏZ.

– Elə demə, mənə qulaq as, sən depressiyadasan və mən sənə depressiyanın insanlara danışdığı yalanlardan söz açım, dinlə məni söylədi Leyla.

Sonra davam etdi:

Depressiya keçirən bir insan öz-özünə qapılır.

Çox düşünür, daşınır və bunlar çox vaxt mənasız və əsassız düşüncələrdi.

Amma sənə elə gəlir ki, düşündüklərin həyatın gercəkliyidi.

Və ağına da gəlmir ki, bütün bunlar yaşadığın depressiyanın nəticələridir.

Depressiya insana yalan danışaraq heç vaxt sağalmayacaqsan, əsla sağalmayacaqsan! - deyər.

Çünki sən xəstə deyilsən! - fikrini salar beyninə.

Özünü çıxılmaz, dərin, qaranlıq quyuda hiss edərsən.

Amma bütün bunlar depressiyada olduğun üçündür.

Özünü belə təqdim edir.

Dünya isə əsla belə deyil.

Hiss etdiyin günahkarlıq duyğusunu, utanc hissini, insanlara yük olmaq kimi fikirləri birdəfəlik unut, beynindən çıxar.

Bax, Əziz, ətrafda hələ də səni təmənnasız sevən insanlar var, el var, oba var.

– Mən varam, Əziz.

– İcazə ver sənə yardım edək!

– Daim evdə oturmaqla özünə qapanmaqdan, qəbiristanlıqda vaxt keçirməklə heç nə dəyişməyəcək.

Özünü yenidən kəşf et!

Özünü yenidən tanı!

Çevrəni təmizlə, ətrafında səni aşağı çəkən insanlardan, onların təsirindən durmadan uzaqlaş.

Özünü sev, özünə güvən, özünü dirilt, hər zaman

özünlə yaxşı davran.

Keçən keçmiş, hər şeyi sıfırdan başla, inan yenidən xoşbəxt olmaq öz əlindədir.

Gözəl şeylər düşünərsən gözəlliyə, pis şeylər düşünərsən pisliliyə qovuşarsan...

İçindəki sönmüş həyat şamını yandır.

Başına gələnlərdən dərs alıb yoluna güclü insan kimi davam etməlisən.

Keçmişini sil, əsla keçmişə qayıtma, üzündə sabahın təbəsümünü cücərt, yetişdir.

– Qızının ruhu səni görür.

O da sevimli atasının halına pərişan olur...

– Səni əsla belə görmək istəmir...

– İnan mənə, inan...

Leyla bütün bunları sanki birməfəsə dedi.

Əzizin gözlərindəki həyat eşqi bu sözlərdən sonra bir başqa cür görünməyə başlamışdı.

Oturduğu yerdən qalxıb Leylaya yaxınlaşdı:

– *Mən buna hazır deyiləm, mən buna hazır deyiləm, deyib*

Əziz, Leylanın qarşısında diz çöküb əlindən tutdu .

Bütün bədəni titrəyirdi.

– *DOĞURDAN, HƏKİM?.. QIZIM MƏNİ GÖRÜR?.. VƏ BELƏ OLMAĞIM ONU İNCİDİR?.. İNCİDİR ONU, DOĞRUDAN?*

AXI O MƏNİM HƏR ŞEYİM İDİ..

Leylanın əlindən öpüb, köks ötürərək uşaq kimi için için ağlamağa başladı.

Leyla da təsirlənmiş, ilk "seans"ın işə yaradığının sevincini yaşayırdı.

Əli ilə Əzizin başına sığal çəkərək ovundurmaq istəsə də bunu etməkdən özünü zorla saxladı.

Daha doğrusu bir qədər utandı və gücü yalnız bu sözlərə çatdı:

– İcaza ver, biz sənə kömək edək...

“Yaşadığın yeri cənnət edə bilmədiyən müddətə

Qaçdığın hər yer cəhənnəmdir”.

Nə qədər çalışsa da dilinə artıq başqa söz gəlmədi.

Titrək səslə tək-cə bu cümlələri deməyi bacarmışdı.

EHTİRAS DOLU BİR GECƏ

“Müalicədən” dörd ay keçməsinə baxmayaraq nəticələr olduqca mükəmməl idi.

Əziz istər xarici görünüşündə, istərsə də daxili aləmində inqilab edə bilmişdi.

Leyla ilə daha çox görüşür, birgə vaxt keçirirdi.

Əzizin həyatında, səhhətində, davranışında baş verən bu dəyişikliklər hamının böyük marağına səbəb olmuşdu.

Qəsəbədə danışılan beş mövzunun ilk pilləsində Əziz-Leyla macərası dururdu.

Çayxanada, toyda-yasda, hər yerdə kişilərin, qadınların dilindən düşməyən bu söz-söhbətlər artıq onları da ciddi narahat etməyə başlamışdı.

İşdən birgə evə gələrkən onlara zillənən baxışlar, ötüb keçəndən sonra arxalarınca edilən söz-söhbətlər çox sıxıcı və üzücü idi.

Leyla hava soyuq olduğu üçün yemək masasını bu gün üzüm çardağının altında yox, darısqal da olsa mətbəxtə qurdu.

Qeyd edəcək sevincləri vardı hər ikisinin də.

Leylanın xahişi və dəvəti ilə Bakıdan bir neçə dəfə rayona gəlmiş psixiatr dostu Rəşad bəy Əzizi diqqətlə müayinə etmiş, artıq bundan sonra dərman və həblərə ehtiyac olmadığını, hər şeyin onun özündən asılı olduğunu söyləmişdi.

Leyla süfrə salıb salatı və yeməyi masaya çəkdi.

Hər ikisi əyləşib mehribancasına söhbət edə-edə ləziz təamlardan dadırdılar.

Leyla qəfildən:

– Dayan-dayan, Əziz, yemə, sənə gör indi nə gətirəcəm!- dedi.

Və masanın arxasından qalxaraq soyuducudan götürdüüyü şərab və iki badə əlində geri dondü.

– Eeee, biz axı bu gün bu sevincli günü qeyd edirik, sən artıq sağalırsan! - söylədi Leyla.

– Gəl sənin bu uğuruna badə qaldıraq, azca şərab ziyan etməz mənəcə.

Saatlar irəlilədikcə şərabın verdiyi meyxošluq bu sevinc gətirən xəbər gününü daha da maraqlı edirdi.

Gülüş səsləri, ilk tanışlığın qorxusu.

Əzizin dəfələrlə gətirdiyi bal hədiyyələrinin xatirədə canlanan xoş təəssüratı günün ovqatına başqa rəng qatırdı.

Bu gün hər şey tam fərqli idi.

– Əziz, indi elə bir şey edəcəm ki, mənə güləcəksən!- dedi Leyla.

– İstəyirəm musiqi də səslənsin...

Yan otaqdan kompüterdə internetə daxil olaraq Leyla mahnı seçib mətbəxə geri qayıtdı.

Səslənən musiqi türk musiqisi idi.

Selami Şahinin ifasında “Səninlə başım dərddə” mahnısı.

Hər ikisi oturduqları yerdən musiqiyə qulaq asa-asa badələrindəki son damla şərabi içirdilər.

Əziz masaya iki əlini dayayaraq oturacağını geri itələyib:

– Bəlkə rəqs edək? - dedi.

Bir az sonra isə onlar titrəyərək bir-birlərinə qorxu və

həyəcanla sarılmaqla musiqinin qanadlarında sanki yuxuda imiş kimi uçurdular.

Bu rəqs ehtirasla dolu idi.

Musiqinin sözləri də olduqca möhtəşəm idi:

*Bilmirəm səninlə sonumuz nə olacaq,
Bəlkə bu eşq ölümsüz,
Bəlkə yarımçıq qalacaq!
Hər gün dəyişirsən,
Ovutursan məni.
Bir tapmaca kimisən,
Anlamadım mən səni.
Səninlə başım dərtdə,
Nə etsəm bilmirəm.
Canımdan bir parçasan,
Söküb ata bilmirəm.*

Leyla musiqi bitəndə Əzizin əlini bıraxmadı.

Onu özünə çəkib yan otaqa dartdı.

Yatağa uzanan cütlük bir neçə dəqiqə susaraq hərəsi ayrı bir tərəfdə uzandı.

Elə səssizlik yaranmışdı ki, ürəklərinin vurğusu aydın eşidilirdi...

Yalnız bu səssizliyi

Əzizin – *Səni Sevirəm, Leyla!* – kəlməsi pozdu.

Əziz əlləri əsə-əsə geyiminin düymələrini açaraq onu öpməyə başladı.

Leyla işığı söndürməyi xahiş etdi.

Otaqa düşən ay işığının fonunda Əzizin şux qaməti

aydın görünürdü.

Az sonra Leyla içini çəkərək gözlərini yumub dodaqlarını bərk-bərk dişlədi.

Qolunun birini Əzizin boynuna sarıyıb, digər qolunu isə belinə dolayaraq özünə bərk bərk sıxdı.

Əzizin təzə qırılmış üzünü Leylanın boynuna, yanaqlarına toxunaraq onu dalayırdı.

Bir qədər sonra ikisi də yan-yana uzanaraq tövşəyidi.

Qalxıb köynəyini geyinən Əziz

- Biz pis heçnə etmədik! - deyib mətbəxə keçdi.

Leyla isə vücudunu saran və ilk dəfə tanış olduğu xoş ağrının verdiyi əzabla baş-başa qalıb, etdiyi işin yanlış yoxsa doğru olduğu barədə düşünürdü.

BALACA QIZIN QƏBİRİ

Qəbiristanlıq darvazasının önündə qoltuq ağacına söykənib dayanmış Əzizin içini çəkə-çəkə gözlərindən yanaqlarına süzdüyü isti göz yaşları dodaqlarına çatıb soyuyurdu.

Qəbiristanlığın özünə xas səssizliyi, hüzürü və qəbiristanlıq üzərində uçuşaraq cəhcəh vuran quşların səsi, gah da qarğa qarılısı insanı dəli edirdi.

Əziz əlləri əsə-əsə darvazadakı paslı zəncirlə sarınmış qara böyük kilidi açıb içəri daxil oldu.

“Balaca mələyim” dediyi qızını görməyə tələsir, həm də qarşılaşacağı mənzərədən qorxurdu, dəhşətli idi...

– Niyə, Allahım, mənə bu acını yaşatdın?

– Niyə bu imtahanı mənə qıydın?

– *UÇUB GETDİ ƏLLƏRİMDƏN QIZIM.*

HEÇ NƏ EDƏ BİLMƏDİM!

Qoltuq ağacına söykənərək asta-asta irəliləyib qəbirlərin arasından keçdi. Üstü qırmızı parça ilə örtülmüş, qərənfilləri solmuş balaca qəbirin önündə dayanıb diz çökdü.

Bu mənzərə ürək parçalayırdı.

Bir anlığa qolları sanki qırılıb sallandı.

Başını yerə dikib dizləri üstə çökərək hönkür-hönkür ağladı.

Gözlərini silib qızının qəbrinin torpağından bir ovuc götürüb, öpüb qoxladı.

Qəbirə sarıaraq onu bərk-bərk qucaqladı.

Üzünü soyuq torpağa sürtüb:

– Canım qızım, körpə mələyim, dur gedək, bura sənin yerin deyil.

– Soyuqdu bura, qorxarsan, ver əlini atana, evimizə gedək...

Əzizin bu fəryadı ürəkparçalayan idi, daş da olsa parçalanardı. Qəbiristanlıqda uçuşan, ağacdan ağaca qonan quşlar susmuşdu artıq. Onlar da bu fəryada dözməyib yoxa çıxmışdılar.

Əziz isə susmur, fəryad edirdi.

Bilirəm, burda sənin kimi uyuyan yaşlı xalalar, əmilər sənə yaxşı baxır!

Sən yatarkən üstünü örtürlər!

Sevdiyin oyunları indi onlarla oynayırsan!

– Qalx qızım, atanı eşit, qalx gedək!!!

– Aç gözlərini, sən atanın balaca şahzadəsisən, nə edəcəksən burda, sən balacasan!

– Allahım, kor oldum mən, kor. Yandı ciyərim, nə edəcəm mən, nə edəcəm...

– Qızım getdi, iki gözüüm getdi, kor oldum mən, kooor... deyib ağlamaqdan, fəryad qoparmaqdan səsi batmışdı Əzizin.

Saatlarla ara vermədən beləcə qəbirə sarılıb fəryad qopardı.

Allahım çox yalnızam, Sən ki, bəndələrinə çox yaxınsan.

Kaş ki, mən də sənə yaxın olaydım!

Səhər-axşam sənə yalvarıram, dua edirəm,

Allahım, sənin yardımına möhtacam!

Məni bağışlamayı çox istəyirəm!

Sən bağışlayarsan, nə olar, eşit səsimi, ey yerin-göyün tək sahibi...

ON İKİ

Əziz Leylaya surpriz etmək qərarına gələrək, yorğun iş həftəsinin sonuncu günü havanın da isti olmasından dolayı onu dənizə gəzintiyə dəvət etmişdi.

Saatlarca bərabər gəzib dolaşdılar.

Axşama doğru dəniz kənarında rəngbərəng işıqlarla romantik ab-hava yaradılmış qamışdan toxunan çətinin altında əyləşib yemək sifariş etdilər.

Yemək gələnə qədər əyləşdikləri yerdən zəif səslə səsləndirilən gözəl musiqi sədaları altında dəqiqələrcə günəşin ecazkar qürubunu seyr etdilər.

Dənizin sərin küləyi, dalğaların sahilə çarpması və qumu yuyaraq təkrar geri çəkilməsi insana hüzzur, sakitlik, dinclik gətirirdi.

Qaranlıq düşənə qədər bu əsrarəngiz gözəllikləri seyr edən çütlük nəhayət ki, təbiətin seyrindən çıxaraq göz-gözə gələ bildilər.

Əziz Leylanın əllərini ovucları arasında sıxaraq sığallamağa başladı.

Göz-gözə baxan aşıqlər susmuşdular.

Gözlər qəlbin aynasıdır və hər şey bu güzgüdə əks olunmuşdu.

Rəğbət, hörmət, şəfqət, ən başlıcası isə ülvi bir məhəbbət...

Leyla sükutu pozaraq:

- Əziz, səndən bir söz soruşacağam, amma söz ver ki, tam səmimi cavab verəcəksən!

Mənimlə olan münasibətindən peşman deyilsən ki?

Hər kəs axı bizim bu münasibətimizə bir mənalı baxmır,
Bəs sən necə?

Əziz xeyli müddət susaraq dənizə tamaşa etdi.

Günəş artıq tam batmışdı, başları üzərində asılmış
rəngli işıqlar qumun üstündə müxtəlif rəngdə parıltı yara-
dırdı.

Əziz onlara göz gəzdirib uzun müddət sürən bu
sükuta son qoyaraq dedi:

*Nəsimidən soruşublar,
O yar ilə xoşbəxtsən?
Xoşbəxt olum, olmayayım,
O yar mənim, kimə nə?*

Bilirsən, Leyla can, artıq mənim gözüüm səndən başqa-
sını görmür.

Kaş ki, illər öncə qarşıma sən çıxaydın, ilk sevdiyim
qadın sən olaydın.

Əminəm ki, hər şey daha gözəl məcrada davam edərdi...
Amma indi artıq üzülməyə dəyməz əslində.

Edən də, etdirən də Allahdır! Keçmiş adı üstündə
keçmişdir artıq!

Keçmişimdən dolayı hesab verəcəyəm, bir tək üzür
istəyəcəyəm öz ürəyimdir.

Ana bətnində olduğum iyirmi ikinci günümdə döyün-
məyə başlayan ürəyimi çox üzdüm, bunlara dəyməyən biri
üçün.

Çox çalışdım, çarpışdım, acılarım heç cürə keçmədi.

Tamam özümü məhv etdim və o zaman qurban oldu-

ğum səni qarşıma çıxardı, sənə və Yaradanın gücünə inanaraq yenidən ayağa qalxa bildim.

Artıq mənə el-aləm nə deyər, zərrə qədər də maraqlı deyil.

Niyə özümüzü yox, başqalarını düşünməliyik?

Mövlanə demişkən:

Bizi bilən bilir, bilməyən də özü kimi bilir.

İcazə ver, səni daha çox sevdim! - deyərək ayağa qalxıb yaxınlaşaraq bərk-bərk qucaqlayıb, qoxlayıb onu dönə-dönə öpdü.

Leylanın gözləri dolmuşdu, çox çalışsa da bunu Əzizdən gizlədə bilmədi. Gözündən axıb yanağına süzülən yaş isə Əziz öpüşləriylə silirdi.

MƏKTUB

Gün ərzində bir və ya iki dəfə olardı, ya olmazdı masa arxasında birgə əyləşsələr də dinmir, danışmırdılar.

Dəqiqələrlə önlərindəki yeməyə baxıb qaşıqla sağdan sola, soldan sağa qarışdıraraq xörəklə oynayırdılar.

Arada isə ürəklərini yaxıb yandıran qəhərlərini udmaq üçün bir qurtum su içirdilər.

Faciədən bir neçə ay keçsə də evdəki sükutu, ağrını-acını heç nə dəyişdirə bilmirdi.

Münasibətləri də getdikcə soyuyur, ehtiyac olmadıqda saatlarla danışmırdılar.

Hər ikisi evdə, həyətdə olan işlərlə başlarını qatmağa çalışırdılar.

Tənha qaldıqda isə özlərini gözyaşlarına qərq edirdilər. Əziz hislərini gizlətməyə çalışırdı.

Dilarəyə dəstək olmaq üçün əlindən gələni edirdi.

Dilarə isə əksinə, Əzizi belə gördükdə daha çox qınaq obyektinə çevirirdi.

Qızlarının oyuncaqları, geyimləri ilə təsəlli tapmağa çalışırdı Dilarə.

Gecələr daha dəhşətli keçirdi.

Pozulmuş yuxu rejiminə qəbul etdikləri antidepressantlar da kömək etmirdi.

Həyatları dərmanlardan asılı vəziyyətə dönürdü.

Dilarə gecələr kabus görərək yuxudan oyanır, saatlarla ağlayırdı.

Bir dəfə oyanıb:

– Əziz, Əziz, dur dur qəbiristanlığa gedək, yuxuda

qızımızı gördüm. Oyanmışdı, məni çağırırdı.. – dedi:

– Yalvarıram, dur gedək, qızımızı evə gətirək!

Əziz onu qucaqlayıb öpərək – sakitləş, sakitləş ... – deyə-deyə təsəlli verməyə çalışmışdı.

Dilarənin gözü təkrar yuxuya gedəndən sonra isə qəbiristanlığa gedib hönkürtü ilə qızının qəbirini qucaqlayaraq ağlamışdı.

Beləcə zaman ötüb keçirdi.

Yaxşılığa doğru heç nə baş vermirdi.

Deyirlər ki, torpaq basıldıqca göz yaşı quruyarmış.

Onların həyatında isə bu deyim əksinə idi.

Yaşlı insanlardan eşitmişdim.

İnsan övladını itirəndə ciyərində qırx günə qədər qırx şam yanarmış və şamların hər gün biri sönərmiş.

Sıra qırxıncı şama çatanda bir xəyal, bir qoxu, bir xatirə gələrmiş və o şamı sönməyə qoymazmış.

Beləcə o şam daima yanmağa davam edərmiş...

Onların da artıq qırxıncı şamı yanır və sönmürdü.

Vaxt, zaman keçdikcə göz yaşları, bircə qızlarının yoxluğundan çəkdikləri dözülməz hal alırdı.

Həyatdan, insanlardan, bir zaman sevimli məşğuliyyətləri olmuş hər şeydən soyuyurdu hər ikisi .

Sanki dərin və qaranlıq bir boşluqda idilər.

Bu boşluq şəxsi münasibətlərindən də yan keçməmişdi.

Dilarə Əzizlə çox pis rəftar edir, ondan heç bir diqqəti, qayğını qəbul etmirdi.

Söyüzlə danışır, onunla çox aqressiv davranırdı.

Əziz isə bütün acıları içində çəkirdi.

Hər addımında qarşılıq almağa da, daha çox tənqid

obyektinə çevrilsə də Dilarəyə dəstək olmaqdan əsla vaz keçmirdi.

Əzizin özünün də diqqətə, qayğıya, təsəlliyə bu aralar çox ehtiyacı vardı.

Qəza onu həm fiziki, həm də mənəvi cəhətdən məhv etmişdi.

Dilarəyə dəstək olmaqdan ötrü özünün sağlamlığı tamamilə arxa plana keçmişdi.

Təəssüf ki, onlar bir-birinin dəyərini anlamalı və daha çox arxalanmalı olduqları halda bir-birlərindən getdikcə uzaqlaşmışdılar.

Övlad itkisinin acısını nə unutmaq mümkün idi, nə də ona alışmaq.

Beləcə bir səhər yuxudan ayılırkən Əziz yatağında yanının boş olduğunu gördü.

Dərhal təlaşla ayağa qalxaraq paltarlarını geyinmədən Dilarəni səsləyərək otaqları var-gəl edib onu aradı.

Qorxurdu ki, o, özünə nəşə edə bilər.

Masanın üstündə dik vəziyyətdə qoyulmuş kağız parçası diqqətini çəkdi.

Açıb oxuyanda isə dəhşətə gəldi.

Bunu etməyə məcburam. Heç səndən üzr də istəməyəcəm.

Çox fikirləşdim, çox düşündüm-daşındım və bu qərarı qəbul etdim.

Qızımın qatili ilə eyni dam altında yaşamaq onun ruhuna hörmətsizlikdi.

Sən mənim əlimdən analıq adımı, duyğularını aldın.

Məni unutmağa çalış.

Fərz et ki, səbəb olduğun o qəzada mən də öldüm.

Sənə nifrətim günü- gündən çoxalır.

Və getmək, səni həyatımdan çıxarmaq ən son qərarım olacaq.

Həyatını yaşa, övlad qatili....

Əziz dəfələrlə, təkrar-təkrar yazılanları oxuyub dəhşət içində ovuclarında məktubu sıxıb bir xeyli ağladı.

Yazılanlar qulaqlarında əks-səda verirdi.

Əziz gözlərinin yaşını silib ayağa qalxdı.

O başa düşmüşdü, qışqırıb fəryad etməyin heç bir əhəmiyyəti yoxdur.

"Səsini eşitmək istəyəndə bir pıçiltın yetərdi".

Dilərə isə o pıçiltını eşitməyənlərdən idi.

Çəkdiyi acıları onun içini vəhşi canavara döndərmişdi.

Sevirdisə niyə getmişdi görəsən?

Sevən insan nə baş verdiyindən asılı olmayaraq əslində getməz axı. Bəhanə axtarmaz, nə olursa olsun qalar, sevgisinə qısılar...

Qalar və əlindən tutar, əzablara, dərdlərə səninlə birgə sinə gərər.

Demək ki, o, heç də sevməyibmiş...

İndi, Əziz, gəl döz görüm, buna neçə dözəcəksən, ürəyin parçalanmadan yaşa, həyatına davam et...

Əziz havalanmışdı...

ON ÜÇ

Həyət qapısına çatanda qara rəngdə hündür Land-Kruzer markalı avtomobilin Əziz gilə gəldiyini anlaşırdı.

Bu avtomobil niyə gəlmişdi görəsən?

Kimin üçün gəlmişdi, Əziz hara, bu bahalı avtomobil hara?

Təəccüblə baxan Leyla evinin küçə qapısını açıb həyətə daxil oldu.

Dərhal da otağına keçib əynini dəyişib rahat bir geyim geyinmək istədi.

Bu zaman çöl qapının döyüldüyünü eşitdi.

– Gəldim, gəldim! – deyərək həyətə düşüb qapını açarkən, qarşısında qara eynək salmış, olduqca gözəl, amma bir o qədər də qaş-qabaqlı, sarı saçlı, hündür boylu, şıq geyimli qadın durmuşdu.

Bu xanım kim ola bilərdi.

Və ən əsası bu xanımla Leyla ilk dəfə görsə də, daxilində nəsə doğmalığ hissi baş qaldırdı:

– Axı o kim idi, bu qədər doğma görünməsi təəccüblü idi...

– Buyurun, eşidirəm! - dedi Leyla.

– Salam, Leyla xanım, Sizin vaxtınızı almayacam! - söylədi xanım.

– Sağaltdığınız, yenidən həyat verdiyiniz Əzizlə bağlı bir neçə kəlmə deyəcəm.

– Aranızda olanları bilirəm, bu üzdən Sizinlə danışmağı qərara aldım.

– “Övlad qatili” bir adam deyirəm ona, ata deməyə

dilim gəlmir...

– Ailəsini dağıdan bir insanı necə sevə bilərsiz?

– Onun buna haqqı yoxdu, o bir ananı övladsız, bir qadını tənha qoymuş insandı.

– Sizin halınıza acıyıram, sözlərimi düzgün qəbul edin .

Mənim başıma gələnlər istəmirəm Sizin başınızda gəlsin.

Qadın bu sözləri deyib sağollaşmadan üzünü çevirib addımlayaraq avtomobilinə əyləşdi, sürücüyə:

– Gedək, daha burda işim qalmadı... - dedi.

Bu lənətə gəlmiş qəsəbə arzularımı əlimdən almış yerdir, sözlərini Leyla məsafədən eşidə bildi.

Avtomobilin ardınca gözdən itincəyə qədər baxaraq quruyub qalan Leylanın donmuş bədənini indi soyuq tər aparırdı.

Nəfəs almağı belə çox çətinləşmişdi.

Boğazı düyünlənmişdi sanki.

Susub bircə kəlmə danışmasa da soyuqqanlılığını saxlamağı bacarsa da, maşın gözdən itib yox olana qədər onu ürəyində nəyi var söydü, heç utanmadı da.

– Düz etdim söydüm! – özünə təskinlik də verdi.

O kimdi ki, qapıma gəlib üzümə bu sözləri desin və rahatca getsin!

ƏZİZ VƏ DİLARƏ

İki min səkkizinci ilin isti yay günü idi.

Əzizin və dostlarının istəyi ilə universiteti bitirmələri münasibəti ilə birgə toplaşıb gecə şəhərdəki barların birində tədbir düzənləndi.

Əziz bu tədbirə getməməyi çox istəsə də, müxtəlif bəhanələr gətirsə də dostları onu bu fikrindən daşındırdı.

Gecə saat onda artıq hər kəs barda idi.

Qatı tüstü, güclü musiq səsi, yarıqaranlıq və bu qaranlığa azacıq aydınlıq salan müxtəlif rəngli işıqların fonunda rəqs edən gənclərin toplaşdığı məkan artıq gəlib çatar-çatmaz Əzizi narahat etməyə başlamışdı.

Dostları pivə şüşələrini birlikdə qaldıraraq bir- birinə toxundurub sağlıqlar deyir, gülürdülər.

Siqaret tüstüsü dözülməz idi.

Əziz çox çalışsa da bu mühütə uyğunlaşa bilmirdi.

Amma dostlarını da, küsdürmək istəmirdi.

Rəqs edən, içki içən insanlara baxaraq başını qatmağa çalışırdı.

Təsadüfən gözü bir kənardə tək oturub qarşısına bir şüşə pivə qoyaraq əlləri ilə alnını ovan sarı saçlı qıza sataşdı.

Qıza tanışlıq məqsədi ilə bir oğlan yaxınlaşmışdı.

Amma qız ona heç fikirdə verməyib yerini dəyişdi.

Az sonra isə həmin qız səslənən musiqi sədaları altında, bir əlində pivə şüşəsi, bir əlində çanta rəqs etməyə başladı.

Bütün burda baş verənlər artıq Əzizi dəhşətli dərəcədə sıxırdı, bu onun məkanı deyildi.

O dostlarından üzr istəyərək mütləq evə getmək

məcburiyyətində olduğunu söyləyib barı tərk etdi.

Çöldə hava olduqca təmiz, bir az da sərin idi.

Təmiz havanı acgözlüklə ciyərlərinə çəkib addımlamağa başladı.

Bayaq təkliddə içib tənha rəqs edən qızın da bardan çıxdığını gördü.

Qız ona çatıb dayandı:

-Salam, siqaretin olmaz? - deyərək Əzizdən siqaret istədi.

Əziz isə siqaret çəkmədiyini söylədi.

Qızın bu dəfəki təbəssüm dolu müraciəti isə tam başqa cür oldu.

– Sən də mənim kimi yalnızlıqdan bu gecə əziyyət çəkirsən deyəsən!!!

Əziz çiynlərini çəkib gülümsəyərək:

– Bəli, düz tapdınız! – dedi.

– Elə isə gəlin bir az piyada gəzək, hava olduqca gözəldir.

Əziz razılıq əlaməti olaraq başını yellədi.

Onlar söhbət edərək parkı keçib dayanacağıın yanındakı piyada kecidinə çatdılar:

– Eee yolumuz, söhbətimiz bura qədər.

Mən artıq evə getməliyəm.

Çox sağ olun həmsöhbət olduğunuz üçün.

Əziz:

– Dəyməz, buyurun! - deyə cavab verdi.

Əziz barda o qədər insanın içində bu qıza tamaşa etmişdi, indidə həmsöhbət olmuşdu.

Qəlbində qıza qarşı hansısa duyğuların oyandığını hiss

etdi:

– Xanım, adınızı bilmədim, adınız nədir ?

Qız gülümsəyib, xatırlamıram! – dedi.

– Əgər adımı bilmək istəsən, sabah saat on səkkizdə bu gördüyün parka gələrsən! – deyib taksiyə əl elədi.

Taksi dərhal yan alıb saxladı, qız isə arxaya əyləşib gecənin qaranlığında qeybə çəkildi.

Əziz yaşadıqlarından çox təsirlənmişdi...

Saat on yeddi əliddə artıq parka gəlib catan Əziz birdə saatına baxdı.

Hava da çox isti idi.

Tək-tük adama rast gəlmək olurdu parkda.

Hər kəs günəşin yandırıcı şualarından qaçıb gizlənmişdi.

Saat on yeddi əlli səkkizi göstərirdi.

Onun düz vaxtında gəldiyini görən Əziz sevincək oldu.

Bəli, bu dünən gecə tanış olmaq demək olardısı, tanış olduğu həmin xanım idi.

Ona çatıb salam verdi.

Əziz dərhal yaxınlıqdakı kafeni göstərib əyləşməyi təklif etdi.

Az sonra onların əyləşdiyini görüb yaxınlaşan arıq bədənli, qara şalvar, göy qısaqol futbolka geyinmiş ofisiant salam verərək, – buyurun deyə müraciət etdi.

Onlar da məsləhət edərək soyuq meyvə şirəsi sifariş edib, təşəkkürlərini bildirdilər.

– Yəqin adınızı bu gün xatırlayarsız, deyilmi? deyə Əziz gülümsədi.

Qız gülüb adının Dilarə olduğunu dedi.

– Şad oldum, mənim adımda Əzizdi.

– Başqa nə öyrənmək istəyirsiniz, soruşa bilərsiniz! deyib Dilarə xəfif təbəssümlə Əzizin üzünə baxdı.

– İyirmi iki yaşım var, memarlıq oxumuşam.

Əsas məqsədim memar olub qırıq-sökük insan qəlblərini yenidən inşa etmək olsa da, bu iş hələ ki, istədiyim nəticəni vermir! – deyib ucadan güldü.

Hal- hazırda isə inşaat sektorunda memaram.

Şəhərdə yaşayıram.

Kitab oxumağı, musiqi dinləməyi, bəzən də pivə içməyi sevirəm...

Beləcə söhbət xoş bir məcrada davam edirdi.

Əziz gözlərini Dilarədən cəkə bilmir, qız isə bu vəziyyətdən utandığını gizlədə bilmirdi.

Beləcə geridə qalan həftələrdə, aylarda bu görüşlər daha tez-tez, daha səmimi davam edərək, əl-ələ tutmaqdan başlayaraq ehtiraslı öpüşlərlə bəzənərək daha çox təkrarlanmağa, onların həyatlarının ən gözəl hissəsinə çevrilməyə başlamışdı.

Artıq onlar ötüb keçən bu qısa zaman kəsiyində sevgilərini bir birlərinə etiraf etməyə də vaxt tapmışdılar.

Dilarə şəxsi həyatı ilə bağlı Əzizə qaranlıq qalmayacaq bütün sualları cavablandırmışdı.

Və iki min onuncu ilin payızında Əzizə bəylik, Dilarəyə bəyaz gəlinlik geyindirməklə bu sevgi evliliklə nəticələnməmişdi.

Dilarəni işlə əlaqədar rayonların birinə göndrəndə Əziz də onunla birgə o rayona gəlib iş də tapmışdı.

Yeni doğulacaq körpələrini də bu rayonda dünyaya

gətirmək istəyirdilər.

Rayon mərkəzinə yaxın olan və yaxşı şəraiti olan ev onları bu füsunkar təbiətə, həm də biri-birinə daha sıx bağlamışdı.

Həyatları sanki təbiətin özü qədər gözəl və əsrarəngiz idi.

ON DÖRD

Leylaya Dilarə tərəfdən gələn təhdid və təhqir mesajları ara vermək bilmirdi.

Əziz isə Leylanı sakitləşdirməyə çalışır, öpüb əzizləyir, qorxmamağa və əhəmiyyət verməməyə çağırırdı.

Dilarə Leylanın telefonuna belə bir başlıqlı mesaj da yollamışdı:

“Mən Əzizi tərک etməmişdən öncə hər gecə kabus görürdüm, dəfələrlə diksinib oyanardım, Əzizi oyadar, qəbiristanlığa getməyimizi tələb edərdim:

Birdən qızım oyana bilərdi, onun ölümü ilə heç cür barışa bilmirdim.

Əzizi əlini-qolunu sallayaraq gəzən qatil kimi görmək daha azab verici idi.

İçimdə hər gün ona qarşı nifrət oyanaraq şiddətlənirdi.

O mənim əlimdən həyat, yaşamaq sevgisini almışdı.

Məni analıq hissindən məhrum etmişdi.

Ailəmizi öz əlləri ilə dağıltmışdı.

Dəfələrlə gecə oyanıb onu öldürmək planları qururdum.

Boğaraq, zəhərləyərək bir ölüm üsulu axtarırdım onun üçün və beləcə yaşamaq əzablı idi.

Bir gecə bunu etmək istəsəm də qorxdum, son anda əlim gəlmədi və soyuq, zülmət dolu gecə olsa da evi birdəfəlik tərک etdim.

Artıq nə Əzizi, nə də bu lənətə gəlmiş, arzularımın puç olduğu evi görmək istəmirdim.

İndi isə Əzizi belə görmək məni daha da dəli edir.

O mənim kimi əzab çəkməli idi, o əsla xoşbəxt ola bilməz, qızımızın ruhu məni bağışlamaz.

Bu sözləri bir qadın kimi anlayın.

Bizdən, qızımın ruhundan uzaq olun!

Mən də, Əziz də tezliklə qızımın yanına getməliyik, o bizim üçün çox darıxıb”.

Leyla bu mesajı Əzizə də oxumuşdu.

Əziz isə onun psixologiyasının doğurdan pozulduğuna, əsil ruhi xəstə olduğuna əmin olmuşdu.

Dilarə cinayət qoxuyurdu, artıq tezliklə qarşısı alınmazsa kimlərəsə ciddi zərər yetirə bilərdi.

Əziz bunu artıq dərk etmişdi.

Əsas qorxusu və istəyi isə bütün bu olacaqlardan Leylanı uzaq tutmaq, baş verə biləcək növbəti, hər hansı bir faciədən onu qorumaq idi.

GÖZLƏNİLMƏZ QONAQ

– İcazə olar, Leyla həkim! – müraciəti ona heç vaxt belə sevinc gətirməmişdi.

Bu səsin sahibi ona çox doğma idi.

Buyurun! - deyib ayağa qalxanda atasını görüb sevincək oldu.

Cəld yaxınlaşıb boynuna sarıaraq onu bərk-bərk qucaqladı.

– Yavaş, qızım, dayan görüm, qoca kişiyəm, boğmaq istəyirsənmi mənə? - deyə-deyə gülərək qızının alnından öpdü.

– Ata, xoş gəlmisən, çox sevindim gəlişinə!

– Eee, qızımızı istədim gəlim görüm, ananın da salamu var!

Başı imtahanlara yaman bərk qarışıb, çox istəyirdi o da gəlsin, qismət gələn dəfəyə...

– Ata , əyləş sənə çay süzüm, yol gəlmisən! Gedək evə, bəlkə də acsan!

– Narahat olma qızım, çay da içmişəm, yemək də yemişəm, dedi atası, bu rayonda yaxşı dostlarım var.

Gəlişimdən xəbərdar olub mənə qarşılayıb qonaqlıq da verdilər.

Otağın istidi, gəl həyətdə düşək!

Orda, söyüd ağacının altında oturacaq gördüm.

Bir qədər sonra ata və qızı həyətdə əyləşib söhbətə davam etdilər.

Leyla başını atasının çiyinə qoyub qoluna bərk-bərk sarılmışdı.

Atası da əli ilə qızının saçlarına sığal çəkirdi.

– İşlərin neçədi, qızım, bayaq dediyim şəxslər bu rayonda ən hörmətli insanlardandırlar.

Nəsə lazım olsa mənə deyə bilərsən.

Narahat olma, ata, hər şey yaxşıdı, ehtiyac yoxdu heç nəyə, şükür Allaha! - söylədi Leyla.

– Eeehh, qızım, qızım!!! Narahat olma demək asandı sənin üçün.

– Atana qulaq asmadın, səndən başqa heç kimim yoxdu mənim.

Artıq mən də qocalıram, gəl şəhərə, klinikaya sən rəhbərlik et!

– Ata, nolar, gəl bu söhbətlərə qayıtmayaq, bilirəm, xətrinə dəyirəm, nolar bu söhbətləri açmayaq bir daha, mənim üçün burada çox xoşdu.

Hörmətimi qazanmışam, hamı məndən razılıq edir, mən də bu camaata, kollektivə qaynayıb qarışmışam!

– Qızım, qızım, atanı anlamadın heç vaxt.

– Yaxşı, qızım, qoy istədiyin kimi olsun!

– Əslində bir mövzu da var səninlə danışacağım.

– Şəhərə qədər gəlib çıxıb bu söhbət.

– İstərdim bir də səndən, daha dolğun, bütün bu sözsöhbətin nə demək olduğunu dinləyəm.

– Əziz kimdi, sənin ruhi xəstə insanla aranda münasibətmi var?

Leyla başını atasının ciynindən qaldırıb, qolundan da çıxaraq, bir az kənara çəkilərək dedi.

– Ata, indi bura gəlişinin səbəbi mənə aydın oldu.

– Narahat olma, sənin adına ləkə gətirmərəm,

nüfuzuna da xələl gəlməz, arxayın ol.

– Əziz, dediyin kimi deyil.

– Bu rayonu, bu qəsəbəni tərک etməzdən əvvəl, bir az o çox hörmətli şəxslərinə de ki, onun haqqında sənin üçün informasiya toplansınlar.

O zaman əminəm ki, haqlı olduğumu təsdiqləyəcəksən.

– Əzizlə aramızda, bəli, münasibət var.

Atası Leylanı dinləyə-dinləyə ayaq üstə sağa-sola gəzişərək siqaret yandırdı.

Leyla isə sözünü bitirib susdu.

İçində isə özü ilə danışırdı.

Həyatında ilk ən böyük zərbəni aldığı şəxs indi qarşısında idi.

İlk uğursuz sevgisinin sahibi atası...

Məni atam sevmirsə, başqası necə sewəcək?

Məhz dəfələrlə özünə verdiyi o sualın sahibi.

Və bu suala görə o hələ də heç kəsin sevgisinə inanaraq güvənə bilmirdi.

O atası olsa da atasız böyüyən qadın idi.

ON BEŞ

Bu gün Leylanın içində çox qəribə sıxıntı vardı və bu dözülməz sıxıntı fırtına öncəsi sakitlik kimi gəlirdi ona.

Əlində oynatdığı "hamiləlik testi"nin xəttlərinin biri gözlə nəzərə çarpacaq dərəcədə qırmızı, digəri isə zəif qızarmışdı.

Bu, dəvətsiz qonağın gəlişi demək idi.

Bilmirdi sevinsin ya üzülsün!

Ən əsası isə bunu Əzizə necə deməli idi, onun reaksiyası necə olacaqdı, düşünürdü.

Övladını itirən ata yenidən övlad xəbərinə, gəlişinə dözə, sevinə biləcəkdimi?

Dilarənin, bu xəbəri eşidərsə ona və körpəyə verə biləcəyi zərərləri fikirləşirdi.

Əlini qarnına sürtərək Allaha dualar etdi...

Bu gün işdə otaqda bir başqa sakitlik hökm sürürdü.

Qulaq batıran bir səssizlik, boşluq vardı.

Ürəyi dözülməz dərəcədə sıxılırdı.

Qəti qərar verərək evə gedib, sonu nə olsa da bu xəbəri Əzizə deyəcəkdə.

Evə gedən yol da uzanmışdı sanki, səma da göyün üzü də bir başqa cür görünürdü.

Mavi, narıncı və boz rənglərin fonunda günəş sanki, bıçaq zərbələri almış yaralı kimi tədricən, aram-aram solaraq batırdı.

Evə gəlib çatanadək "deyim-deməyim" suallarını özünə verərək dodaqaltı mızıldanırdı.

Bəlkə də bir az zaman lazım idi qərarlaşdırmağa.

Evin qapısını açmaq istəsə də, əl saxlayıb geriyə döndü,
Əzizin evinə doğru addımlayıb onu səslədi.

Əziz evdə yox idi, amma qapı açıq idi.

Bir də onun adını çağıraraq əmin olmaq istədi.

Yox, Əziz doğurdan da yox idi.

Həyətdən gələn tək bir səs isə, küləyin yerdəki saralmış-
qurumuş yarpaqları gah o başa, gah bu başa sürükləməsinin
səsi idi.

Leylanın ağına ilk olaraq qəbiristanlıq gəldi.

Dərhal o istiqamətə yol aldı.

Nəsə vardı, nəsə baş verirdi.

Leylanın duyğuları əminliklə bu gün nəsə baş verəcə-
yini pıçıldayırdı.

Qəbiristanlığın qapısına çatanda çöldə dayanmış qara
avtomobil onu daha da həyəcanlandırdı.

Avtomobil ona tanış idi.

Dilarənin avtomobili...

Yaxınlaşanda sürücünün maşında olmadığını görüb,
Dilarənin bu dəfə tək gəldiyini yəqin etdi.

Hava çox soyuq idi.

Göyün üzü qara buludlarla bağlanmışdı.

Çiskin yağış yağmağa başlamışdı.

İri addımlarla qəbirlərin arasındakı cığırqlarla yeriyan
Leyla bəzən əlini baş daşlarına sürtərək keçir, mənzil başına
tez çatmaq istəyirdi.

Əlini sürtdüyü hər baş daşı vücudunda soyuq bir
üşütmə yaradırdı.

Hər baş daşından gələn fərqli soyuqluq, o qəbirlərdə
yatanların fərqli həyatları kimi idi.

Bir az qorxu, bir az maraq, bir az həyəcan iliklərinə işləyirdi.

Yaxınlaşdıqca eşitdiyi ağlaşma səsi Dilarənin idi.

...Və gördüklərindən donub daşlaşdı, sanki indi özündə diri baş daşı idi.

Əziz qəbirə söykənmişdi.

Fikri üzündə idi, əli ilə üzünü qaşıyırdı.

Axı daima saqqalda olduğundan, indi təmiz qırılmış üzü ona narahatlıq gətirirdi...

Dilarəyə qulaq assa da, gözlərini qəbirin ayaq hissəsinə dikmişdi.

Dilarənin əlində isə silah vardı onu Əzizə tuşlanmışdı.

– Bu da qoruyucu mələyin, Əziz, nəhayət ki, təşrif buyurdu!

– Dilarə, sakitləş, nə etdiyinin fərqindəsən?

– Silahı yerə qoy, söhbət edək, sənə söz verirəm hər şey daha yaxşı olacaq! – söylədi Əziz.

– Nə yaxşı olacaq, Sizə baxanda içimdəki canavar oyanır, düzünü deyim, içimdəki canavardan mən də qurtulmaq istəyirəm və bu gün birdəfəlik qurtulacağam!

Əziz danışmır, susub olanları seyr edir, Leyla isə əlləri ilə hərəkətlər edərək Dilarəni səbirli olmağa çağırırdı.

– Üzümə yaxşı bax, Leyla! Bu üz sənə illər öncə baş vermiş nəyisə xatırlatmır ki?

– O zaman deyim bil, intizarda qalma!

– Səninlə mən atadan bir, anadan ayrı bacılarıq.

Leyla heyrətindən nə deyəcəyini bilmirdi, şokda idi.

– Sənin atan və mənim anam məni qeyri-rəsmi, bir gecəlik ehtiraslarının meyvəsi və şah əsəri kimi dünyaya

gətiriblər.

– Tələsmə, bir az da səbrli ol, beynindəki qaranlıq suallara aydınlıq gətirim.

– Mən sənin internat məktəbindəki rəfiqənəm.

– Çox hörmətli atan, xeyirxahlıq pərdəsi altında gizlənərək günahlarını yumaq üçün mənə görüşə gələrdi, yadımdadı mı?

– Atan, şəhərdə olan nüfuzu ləkələnməsin deyə bu sirri hər kəsdən gizli saxlayıb.

Anam da əslində onun qədər günahkardı, amma o günahlarının cəzasın ödəyə bilib, özünə qəsd etmişdir.

– Atamız pulu ilə, öz böyük çevrəsinin dəstəyi ilə mənə öncə internata, ordan isə başqa insanlara övladlığa verməyi bacarıb.

Bütün bu olanları illər sonra arxiv sənədlərindən, o vaxt məktəbdə çalışan insanlardan öyrənə bildim, bunları bilmək axı sənə də haqqındı!

...Səni görüm lənətə gələsən, alın yazım kimi əl çəkmirsən məndən, əvvəlcə atamı, ailəmi aldın əlimdən, illər keçib, indi də gəlib ərimə sahiblənmisən!

Leyla özünü zorla saxlayır, illər öncə atasının onu internat məktəbinə niyə apardığını xatırlayır, həyəcandan tiritir əsirdi.

Və atasının bu məktəbdə balaca bir qıza göstərdiyi diqqət və qayğını, orda olarkən bir başqa insana çevrildiyini gözləri önündə canlandırır və həzm etməyə çalışırdı.

– *ÇIX DAHA HƏYATIMDAN, ƏBƏDİ, BİR DƏFƏLİK ÇIX!!!* – deyib silahdan göyə bir atəş açdı.

Silah səsinin ardınca qəbiristanlıq üzərində uçuşan

qarğaların səs-küyü də çoxaldı.

Lakin çox keçmədi ki, bu səs də kəsildi, özləri isə uçub yoxa çıxdılar.

– Diz çök sevimli Əzizinin yanında, diz çök, sənə dediyimi elə, - qışkırdı Dilarə.

Leyla cavab vermədən, eşitdiklərinin ağrı-acısından Dilarəni az öncə durdurmağa çalışırdısa, indi bu acılar səbəbi ilə atəş açmağını istəyirdi.

Əziz ayağa qalxıb qışqıra-qışqıra:

– Dilarə, yadıncadı səninlə mən birlikdə həyata qarşı savaşıdığ?

Bəs sən nə etdin, məni acılarımla tək qoyub, tərək edib getdin. Üstəlik bu azmış kimi qızımızın qatili adını verdin mənə!

De, hansı ata belə olmasını istəyər, *MƏNİM HƏYATIM QARALMADIMI? Mənim çirağım sönmədimi?* İndi rədd ol həyatımdan, sənə həyatımda yer yoxdu, rahat burax bizi...

SƏN ARTIQQ MƏNİM SEVGİMƏ LAYİQQ DEYİLSƏN, QATİLƏM MƏN, ÖVLAD QATİLİ!!!

Az öncə səpən çiskin yağış indi daha güclü yağmağa başlamışdı.

Hava da artıq qaralmışdı.

Gərilmiş əsəblərin daha da tarıma çəkilməsində yağışın da rolu az deyildi.

– Bu qıza yaxşı bax, səndən fərqli olaraq hər gün saatlarca məni müayinə, müalicə edərək mənə dəstək oldu, gecəsini gündüzə qatdı, sağalmam üçün Allaha dualar etdi... söylədi Əziz:

– Xahiş edirəm, öz həyatına dön, gəldiyin yerə qayıt və

rahat burax bizi!

Dilarə əlindəki silahdan bir dəfə də göyə atəş açıb:

– Sus, Əziz, sus! Sən də, sənin bu həkimin də lənətə gələsiniz!

– Bəs mənim analıq hissim necə olacaq, ver onu, Əziz, ver çıxım gedim.

– Bu qədərmi alçaqsan sən, Əziz?

– Qızını bu həkimə dəyişdin!

– Qızının sevgisini ayaqlar altına atdın!

– Yox-yox, mən bunu edə bilmərəm.. Həyatımı uşaqlıqdan qaraldıb sənin bu həkim sevgilin...

Silahla onları hədəf almış Dilarənin yağışdan islanan vücudu titrəyərək əsirdi, qəzəb və nifrət gözlərini kor etmişdi.

Dilarənin əlindəki silahdan tətiyi çəkərək açdığı üçüncü atəş bu dəfə göyə sıxılmadı.

DÖRD İL SONRA

Bu gün hava olduqca sərin idi.

Yağış da yağmışdı. Səkilərdə və çökək asfalt kənarlarında yağışın izlərinə, kiçik gölməçələrə rast gəlmək olurdu.

Yağış səbəbindən görüşləri, işləri təxirə salınan insanların tələsərək yeriməklərini, zəngləşərək yağışdan gileylənmələrini indi daha aydın sezmək olurdu.

Açıq pəncərədən otağa dolan yaş torpağın ətri adamı valeh edirdi.

Çox kecmədi ki, günəş də özünü göstərdi.

Günəşin saçıdığı nur və isti, yağışdan qorunub islanmamağa çalışan insanların sevincinə səbəb olmuşdu.

Həyətə boylananda sıra ilə əkilmiş dekorativ kol və ağaclar indi bir başqa cür zövq oxşayırdı.

Yuyulmuş yarpaqlar günəşin şəfəqləri altında daha parlaq, daha canlı görünürdü.

İki ildən bir az artıq vaxt keçməsinə baxmayaraq paytaxt Bakıda fəaliyyətə başlamış "Psixoloji Mərkəz" öz peşəkar kollektivinin fəaliyyəti sayəsində bir çox insanların yaşadığı psixoloji vəziyyətdən, travmadan xilas edib, onlara sağlamlıq bəxş edə bilmişdi.

Bunu mərkəzin dəhlizlərində növbəyə durub qəbul və müalicə seanslarını gözləyən insanların sayının çoxluğundan da açıq-aydın görmək olurdu.

"ƏZİZİM PSIXOLOJİ MƏRKƏZİ "

Adına və andına sadıq qalaraq, hər bir pasiyentinə diqqət göstərməyi, onlara yaxın və əziz olmağı, onların dərdlərini öz dərdləri kimi qəbul edərək müalicə aparmağı

qarşılarına məqsəd qoymuşdular.

Mərkəzin təsisçisi və baş həkimi olan Leyla xanım müraciət edən hər bir kəslə özü şəxsən maraqlanır, diqqətini, qayğısını onlardan əsirgəmir.

Dörd il bundan öncə baş vermiş cinayət onu sarsıtsa da, canından artıq sevdiyi insanın ölümünə səbəb olsa da, bu gün dörd yaşı tamam olacaq qızı Fatimənin sevgisi onu yenidən həyata bağlaya bilmişdi.

Geridə qalmış dörd ildə çox hadisələr baş vermişdi.

Məlum olayların anti-qəhrəmanı Dilarə həbs olunaraq etdiyi dəhşətli cinayəti etiraf edərək ağır cəzaya məhkum edilsə də, sonradan ruhi xəstə diaqnozu ilə müalicə aldığı xəstəxanada özünü asaraq intihar etmişdi.

Bu dörd ildə qaranlıq qalan sirr isə hələ də Dilarənin bacısı olduğunu atasına deməməsi idi.

Leyla bu sirri özü ilə qəbirə aparacağına and içmişdi.

Keçmişin bu sirli olayı onu atasından daha da soyutmuşdu.

Atasını bu gün də çox sevən anasına qarşı edilmiş bu xəyanət, Leyla üçün dünyada tayı-bərabəri olmayan ən çirkin cinayət idi.

Amma bunu açmaq, söyləmək anasını əlindən ala bilərdi.

LEYLA DAHA SEVDİKLƏRİNİ İTİRMƏK İSTƏMİRDİ...

SON...

Murad Muradov

BAL KÖPÜYÜ

Bakı - “Müəllim” - 2018

Nəşriyyatın direktoru: b.ü.f.d. M.Şəfiyev
Texniki redaktor: S.Mamoyeva
Operator: H.İsmayılova

“Müəllim” nəşriyyatı

E-mail: muallim.mmc@gmail.com
Tel.: (+99412) 555 15 60

Çapa imzalanmışdır 13.07.2018. Sifariş 85.
Kağız formatı 60×84^{1/16}. 5,75 ç.v. Sayı 100.